COLECȚIA DETECTIV

CHARLES LEBLANC

REX P. AMENINȚĂ

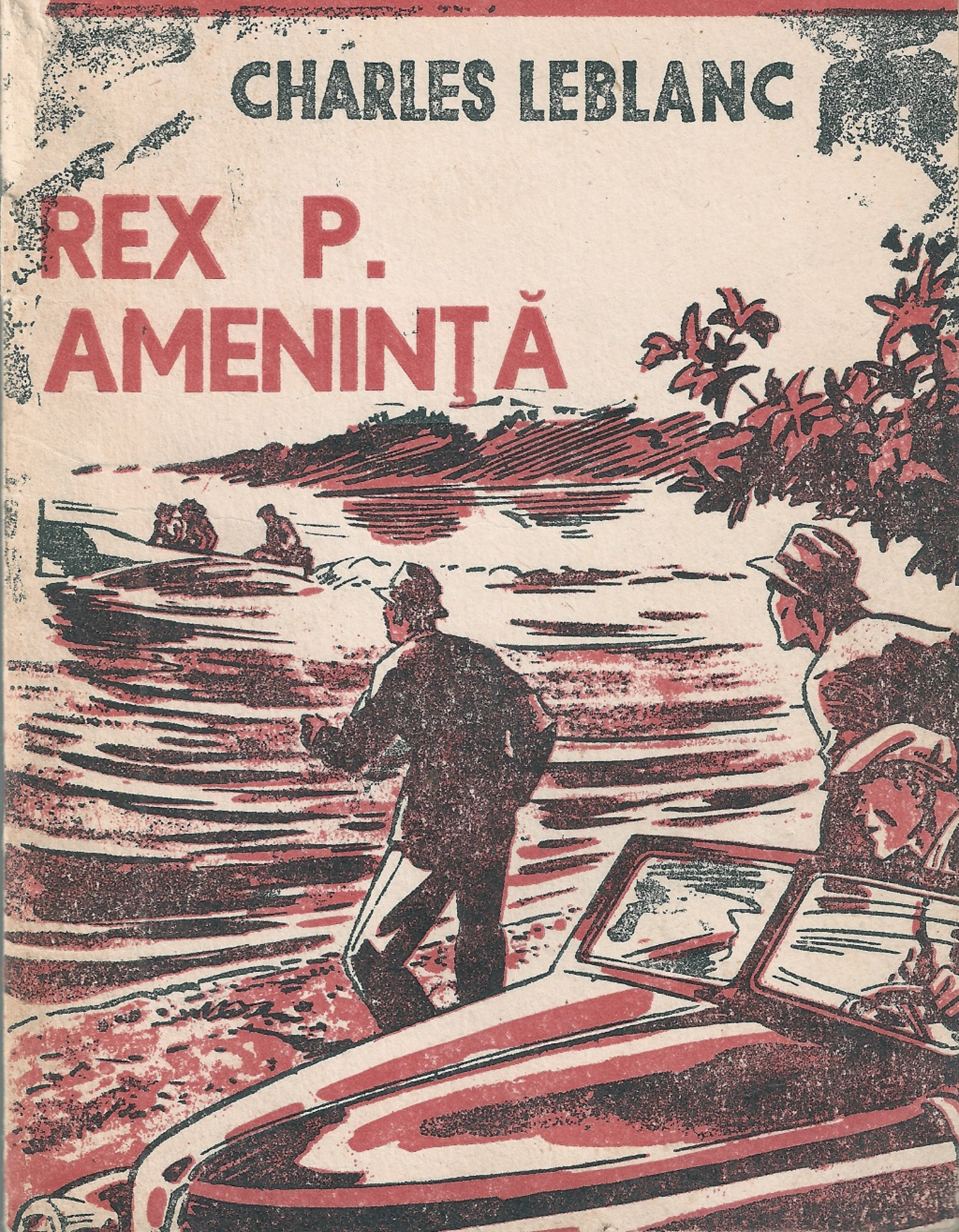

CHARLES LEBLANC

REX P.
AMENINŢĂ

Versiune 1.0

Colecţia „DETECTIV”

Noel Forster se aşeză comod în fotoliul de orchestră şi privi cu un aer distrat eleganta societate din jurul său. Era doar seara premierei. Momentul ridicării cortinei se apropia şi totuşi nu reuşise să afle răspunsul întrebării care-l obseda: Cine să-i fi trimis oare biletul pentru spectacolul la care avea să asiste?

Pentru tânărul Noel lucrul era inexplicabil. Petrecuse ultimii trei ani în America de Sud şi abia revenise la Londra pentru un concediu de câteva luni, după o muncă obositoare depusă în întreprinderea la care lucra ca funcţionar. Nici nu avusese timp să-şi vadă vechile cunoştinţe. De un lucru era sigur. Adresa de pe plicul în care fusese expediat biletul era scrisă de o mână de femeie. Care dintre vechile sale cunoştinţe i-ar fi putut face acest delicat cadou? Din prima clipă în care se aşezase în fotoliu, Forster îşi împărţise atenţia între scenă şi uşa de Ia intrare. Noel se tot întreba: oare expeditoarea biletului va veni la teatru? Sala devenise arhiplină, cortina se ridicase, dar fotoliul vecin rămăsese liber.

După primul act Noel Forster se duse la bufet să ia o băutură răcoritoare. Revenind în sală, avu surpriza aşteptată. O tânără înaltă şi zveltă ocupa locul de lângă el. Purta o toaletă elegantă de seară acoperită în parte cu o mantie uşoară de hermină. Părul ei frumos părea aproape negru, în contrast cu albul imaculat al blănii. Neglijând complet spectacolul, Noel Forster se uita la tânăra sa vecină cu o curiozitate şi o admiraţie crescândă. Irezistibila atracţie pe care o exercita această tânără şi captivantă femeie asupra lui se mărea odată cu misterul ce înconjura pe frumoasa necunoscută. „Ea trebuie să-mi fi trimis biletul”,

îşi spuse Forster. Sau poate faptul că fotoliul vecin rămăsese liber în cursul primului act, era doar o simplă coincidenţă? Ar fi în acest caz o adevărată decepţie… În timp ce făcea aceste reflecţii, frumoasa tânără îl privi drept în ochi şi începu să-i vorbească:

— Am cinstea să vorbesc cu domnul Forster?

— Da, domnişoară. Dumneavoastră aţi avut amabilitatea să-mi trimiteţi biletul pentru acest spectacol?

La această întrebare frumoasa spectatoare înclină capul cu un surâs.

— Da, domnule, eu sunt. Doream să vă văd pentru o chestiune în legătură cu un prieten comun. Dacă sunteţi liber astă seară, aş dori să mergem, după reprezentaţie, la acest prieten.

Noel, surprins, ezită.

— Cine este acest prieten?

Tânăra surâse.

— E o surpriză. Vă e teamă de tovărăşia unei fete tinere pe care n-o cunoaşteţi? Vă rog să fiţi sigur că nu vreau să vă asasinez!

După reprezentaţie, se urcară într-o limuzină care porni rapid. Forster de-abia legă o scurtă conversaţie cu tânăra necunoscută şi maşina stopă în faţa unui imobil construit din piatră galbenă, situat într-unul din cele mai elegante cartiere ale Londrei: Bellington-street, 17.

Necunoscuta intră cea dintâi în casă şi aprinse lumina. Noel o urmă fără nicio ezitare. Privi atent interiorul. Un hol luxos, din care pornea o scară. Pe pereţi tablouri de preţ.

— Să mergem sus. Cred că prietenul nostru nu a sosit încă.

Urcară scara şi ajunseră într-un salon elegant mobilat.

— Vă rog să luaţi loc, îl pofti necunoscuta. Scuzaţi-mă dacă vă las puţin singur, dar trebuie să dau ordine feciorului.

Noel luă o revistă de pe măsuţa de lângă fotoliul în care se aşezase şi începu s-o răsfoiască. Trecu un sfert de oră de aşteptare. Nerăbdător, Noel începu să se neliniştească.

Nici după aproape o oră, misterioasa gazdă nu se întoarse. În tot apartamentul domnea o linişte de mormânt. Noel fu cuprins de teamă. Era convins că fusese atras într-o cursă, iar tânăra ce-i păruse atât de fermecătoare avusese un rol misterios. Fără să mai stea pe gânduri ieşi din salon şi coborî în hol. Se repezi la uşă, aşteptându-se s-o găsească încuiată. Dar, apăsând pe clanţă, uşa se deschise. Buimăcit, luă o maşină care-l duse până în faţa casei sale. Aci avu o surpriză şi mai neplăcută. Uşa dormitorului, pe care o încuiase la plecare, era deschisă. Camera era răvăşită. Lângă fereastra întredeschisă, cineva aşezase un scaun şi o măsuţă pe care se afla un sifon şi o sticlă de whisky. Noel privi pe fereastră de jur-împrejur. La lumina lunei observă ferestrele luminate din imobilul de vizavi. Oare fereastra dormitorului lui servise ca post de observaţie? Oare aventura cu misterioasa străină nu era în legătură cu ceea ce se petrecuse în apartamentul lui? Invitându-l la teatru, fără îndoială că cineva căutase să-l îndepărteze de acasă şi, pentru a-l reţine cât mai mult, îl atrăsese în imobilul acela gol din Bellington street. Noel îşi turnă un pahar de whisky, mulţumind în gând necunoscutului că nu-i golise întreaga sticlă. Apoi se culcă obosit de grijă şi gânduri sumbre.

*

A doua zi dimineaţă, ca de obicei, Noel fu trezit de d-na Wilkins, menajera sa, care venise să-i aducă gustarea de dimineaţă.

— Domnule, am auzit că în imobilul nostru s-a întâmplat o crimă sau o sinucidere. Victima e un bătrân care trăia singur. Un om de ştiinţă. Cadavrul a fost descoperit de lăptăreasa care îi aducea zilnic laptele.

— O crimă aici! exclamă Noel, privind intrigat la menajeră. Ce vreţi să spuneţi, d-nă Wilkins?

— Da, răspunse ea, o crimă, dar n-a fost comisă chiar în clădirea noastră, ci în blocul de peste drum, acela care se vede de la fereastra dormitorului dumneavoastră.

Ştirea apăruse în ziarele de dimineaţă.

„Un bătrân savant singuratic, fără rude, anume Isidore Gorden, a fost găsit mort, cu capul străpuns de un glonte. Nimeni în casă sau în vecini nu-şi aminteşte să fi auzit vreo detunătură în noaptea trecută”; scria ziarul.

Noel era intrigat de misterul ce înconjura moartea bătrânului savant. Era aproape sigur că exista o legătură între strania lui aventură din ajun şi moartea lui Gorden: bătrânul fusese ucis cu un foc de armă tras chiar de la fereastra dormitorului lui Forster. Nu ştia ce să facă. Trebuia să se adreseze autorităţilor sau să facă pe cont propriu o mică anchetă, mai înainte de a înştiinţa poliţia? Opină pentru cea de-a doua soluţie. Aventura lui din noaptea trecută era mult prea vagă pentru ca să formuleze o acuzaţie pozitivă. Se înfiora la gândul că trebuia, într-un fel sau altul, să pună în legătură pe fermecătoarea tânără din ajun cu asasinarea unui bătrân lipsit de apărare. După ce chibzui mult timp, se decise să caute cu orice preţ pe frumoasa tânără şi să-i ceară explicaţii. „Dacă locuieşte la Londra, voi sfârşi prin a o găsi şi va trebui să aflu ceva”, se gândea el.

Investigaţiile făcute asupra casei din Bellington Street nu aduseră lumină. Nu-i mai rămânea decât să încerce să regăsească pe tânără fată. Reflectând, sarcina aceasta nu-i păru la fel de grea ca la început. În adevăr, automobilul luxos, toaleta elegantă, aerul distins, totul dovedea că aparţine păturii avute. Pentru prima dată în viaţa lui, Noel Forster începu să frecventeze saloanele societăţii londoneze. Cu toate acestea, deşi sacrificase zile de-a rândul şi, mai cu seamă nopţi, simţea că

pierde speranţa de a mai regăsi pe tânără elegantă. Asta până în ziua când se întâlni cu mrs. Billy Johnstone. Văduvă tânără, cu relaţii în înalta societate a Londrei, frecventa toate saloanele şi cunoştea pe toată lumea. Îi făcu o descriere amănunţită a tinerei în căutarea căreia se găsea. Fără să-i explice motivele. Tânără văduvă surâdea ironic.

— După descriere, cred că e vorba de Wynne Torrence, spuse ea. Chiar astă seară am văzut-o; purta o rochie de culoare verde-jad şi o mantou de hermină.

— Atunci credeţi că aceasta e persoana?

— Stai puţin, îl întrerupse mrs. Billy.

Se aflau într-un salonaş foarte luxos mobilat, când tânăra văduvă se ridică brusc şi trecu într-o cameră alăturată. După puţin se înapoie cu o fotografie în mână.

— Recunoşti pe seducătoarea dumitale? întrebă ea.

Noel identifică imediat pe femeia care-l atrăsese în casa din Bellington street.

— E chiar ea, constată el cu bucurie. Unde aş, putea s-o întâlnesc?

— Peste două zile are loc în apartamentul meu un ceai. Wynne va li printre invitate.

*

Când Wynne apăru în salonul feeric luminat, îmbrăcată într-o rochie de muselină albă, Noel avu o frumoasă surpriză.

— Bună ziua, domnişoară Torrence, o salută el calm. Tânăra femeie tresări uşor.

— Bună ziua, domnule Forster.

O conduse într-un colţ liniştit al salonului şi îi spuse cu gravitate:

— Aş dori să avem o explicaţie.

— Ce explicaţie? Dacă v-am adus până în casa din Bellington street am făcut-o ca să întâlniţi pe unul din prietenii noştri. Dar, în ultimul moment, eu… noi… am fost obligaţi să plecăm.

— Asta nu are nicio importanţă, spuse Noel cu ochii ţintă asupra ei. E vorba de altceva, ceva ce ştiţi şi dumneavoastră Mă refer la asasinarea lui Isidore Gorden. Aş vrea să-mi spuneţi, domnişoară, de ce atunci când mă aflam cu dumneavoastră cineva a pătruns în apartamentul meu şi a tras asupra nefericitului bătrân? Cine este autorul acestui asasinat mârşav?

Auzind acestea, Wynne Torrence tresări. Chipul ei frumos se făcu alb, atât de alb încât Noel fu cuprins de teamă că va leşina şi o întrebă îngrijorat:

— Ce aveţi? Vă simţiţi rău? Să vă aduc apă?

— Nu, nu, mulţumesc.

Ea făcu o puternică sforţare să-şi recapete sângele rece. Noel o observa foarte atent.

— Scuzaţi-mă, zise el, am fost stângaci.

— Nu, răspunse ea încet. E dreptul dumneavoastră să-mi cereţi o explicaţie. Ceea ce m-a surprins era amintirea morţii lui Gorden. La prima noastră întâlnire nu mă gândeam că… Ţin însă mult să stau de vorbă cu dumneavoastră, undeva unde să nu fim tulburaţi, dar mă tem că veţi avea o dezamăgire. Trec prin mari supărări şi am motive să cred că însăşi viaţa mea e în primejdie.

— Sunt foarte nerăbdător să ascult lămuririle dumneavoastră şi dacă vă pot fi de folos, dacă vă pot ajuta…

Wynne îi, mulţumi din ochi. Muzica tocmai încetase. Trecu pe lângă, o masă, luă o ţigară şi şi-o aprinse. Apoi se îndreptă spre gazdă, urmată de Noel.

— Spre marea mea părere de rău, trebuie să plec mrs. Billy, se adresă ea văduvei. Sper să nu vă supăraţi. Aţi avut o orchestră excelentă. Mulţumesc pentru drăguţa dumneavoastră primire.

Pe drum, amândoi rămaseră tăcuţi. Fiecare era absorbit de propriile lui gânduri. Maşina stopă în faţa unui imobil mare, puţin mai retras de la stradă.

Un servitor le deschise uşa şi câteva minute mai târziu se aflau într-un salon în care toate detaliile mărturiseau mâna şi atenţia unei femei îndrăgostită de interior. Ea îşi scoase pălăria şi luă loc într-un fotoliu.

— Luaţi loc, domnule Forster. Acum vom putea să stăm de vorbă comod. Doriţi să ştiţi două lucruri: primul, care ar fi motivul atragerii dumneavoastră într-o casă pustie, iar al doilea de ce a fost asasinat Isidore Gorden. La prima vă pot răspunde, cât priveşte pe cea de-a doua, vă asigur că este un mister şi pentru mine. Domnule Forster, v-am atras în această casă, deoarece tatăl meu îmi ceruse acest lucru printr-o scrisoare, care mai târziu am constatat că era falsă.

— Cum? Tatăl dumneavoastră a cerut să mă duceţi în această casă pustie? Dar pentru ce?

— Vă rog să credeţi că nu aş putea să vă spun de ce mi-a cerut aşa ceva. De mai multă vreme, să fie aproape un an, purtarea tatălui meu a devenit cu adevărat extraordinară, de neînţeles. În mai multe rânduri mi-a comunicat că viaţa lui ar fi în pericol şi că ar fi ameninţat de necunoscuţi misterioşi. Mi-a precizat atunci, că pentru a se salva se va găsi, probabil, în situaţia de a-mi cere anumite acte, ce mi-ar părea la prima vedere stranii şi mă ruga să mă supun imediat. Precizez faptul că tatăl meu era prieten intim cu Isidore Gorden. Acuma acesta e mort, iar tatăl meu a dispărut. Am angajat pe agenţii unui birou de detectivi particulari, condus de cunoscutul George Brown să-l caute pe tatăl meu căci celeilalte poliţii, cele oficiale, nu am îndrăznit să mă adresez de teamă să nu stric totul. Se duse la masa de lucru, trase un sertar, apoi se înapoie lângă Noel ţinând în mână două scrisori.

— Această scrisoare e o abilă imitaţie a scrisului tatălui meu. Pe tata nu l-am văzut din ajunul zilei în care am primit-o. Când am comparat scrisoarea era prea târziu şi evident m-am convins că era vorba de un fals.

Noel citi scrisoarea: nu purta nicio dată şi nici adresa expeditorului. Tatăl lui Wynne recomanda fiicei sale să nu se neliniştească dacă nu avea să-l vadă mai multe săptămâni. Viața lui era amenințată, dar pentru moment se afla în siguranţă. Îi cerea să facă ceva pentru dânsul, ceva ce avea să-i îmbunătăţească situaţia şi să-i salveze viaţa. Scrisoarea continua, dând lui Wynne instrucţiuni foarte amănunţite asupra metodei şi mijloacelor prin care ea putea să-l îndepărteze pe Forster din locuinţa lui. Încercarea trebuia făcută seara, astfel ca Forster să lipsească de acasă timp de 4 – 5 ore.

— Şi spuneţi că această scrisoare e falsă? întrebă Noel, curios.

— Acum nu mai am nicio îndoială asupra acestui lucru, căci am dat-o şi unui expert grafolog care mi-a declarat că e vorba de un fals abil. Apoi ea îi înmână cea de-a doua scrisoare.

— Asta poate că e mult mai interesantă ca cealaltă. În ea e cuprinsă explicaţia morţii lui Isidore Gorden şi dispariţia tatălui meu. E o scrisoare adresată de bătrânul savant, sărmanului meu tată. A fost scrisă de către Gorden chiar în ziua morţii sale. Presupun că autorii morţii lui Gorden sunt responsabili şi de dispariţia tatălui meu. Noel începu să citească.

Scumpul meu Torrence,

Întâmplător am dat de urmele asociaţiei pe care o cunoşti. De data aceasta sunt sigur că presupunerile mele corespund realităţii. În spatele acestui Ring, la Londra ca şi pretutindeni, se ascunde acelaşi personaj, Rex Paul. Aşa cum e organizat acum, constituie cea mai activă şi cea mai primejdioasă organizaţie criminală ce a existat vreodată.

Rex Paul, acest miliardar american, este sufletul cunoscutei organizaţii Ring, al cărui centru se află dincolo de Ocean şi care e în

legătură cu marile trusturi şi monopoluri. Ringul vrea să acapareze producţia petroliferă din întreaga lume şi pentru a-şi ajunge scopurile nu se dă în lături de la cele mai îngrozitoare terori şi crime. Cei care rezistă sunt nimiciţi. Am descoperit mai multe din sediile Ringului. Cred că printr-o luptă comună vom reuşi să dăm acestei organizaţii lovitura de graţie şi s-o punem în imposibilitate de aş realiza planurile ei nefaste. Nu te-ai înşelat în ceea ce priveşte scopurile şi mijloacele Ringului. Dacă ni s-ar întâmpla ceva, dumitale şi mie, şi dacă nu ar fi nimeni să-i neutralizeze activitatea, e de aşteptat ca monstruoasele acţiuni ale acestei organizaţii criminale, să ducă întreaga lume la cele mai îngrozitoare catastrofe. E de neconceput că poate sa existe un spirit atât de pervers ca acela a lui Rex Paul. Faptul ar putea să pară de necrezut, dacă nu am fi în posesia probelor celor mai convingătoare. Ar trebui ca în viilor să fim extrem de prudenţi. Trebuie să ne întâlnim în secret, într-un loc sigur, căci Ringul mă suspectează şi mă tem că şi dumneata să nu fii bănuit. Oricâte măsuri, de precauţii am lua, nu ar fi de ajuns, căci avem să luptăm contra unor inamici vicleni, fără milă sau scrupule, şi extraordinari de puternici.

— Taro aş vrea să ştiu cine este acest Rex Paul, spuse Noel.

— Ce crezi despre această scrisoare? îl întrebă Wynne. S-ar părea că după ce tatăl meu şi Gorden au descoperit această organizaţie criminală, bandiţii au aflat probabil şi din acest moment ei au constituit o ameninţare pentru Ring. Ca să pună capăt indiscreţiilor, bandiţii au trecut la înlăturarea lor; Gorden a fost asasinat! Doamne Sfinte! Dacă tatăl meu ar fi în viaţă!

— Sunt convins că tatăl dumneavoastră trăieşte, zise Noel cu siguranţă.

*

Tânărul Forster luă o hotărâre eroică: va intra în această afacere tenebroasă. Ştia riscul la care va trebui să se supună, dar Wynne devenise pentru el mai mult decât o prietenă. Se hotărî să facă totul pentru a-i da liniştea de care avea nevoie, regăsindu-i tatăl. Pe lângă toate acestea, afacerea criminală a Ringului începea să-l pasioneze.

A doua zi de dimineaţă Wynne Torrence primi un telefon de la Noel care se interesa dacă are vreo veste de la bătrânul Torrence.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea, că te interesezi atât de mult de soarta tatălui meu. Nu am nicio veste. Am fost foarte neliniştită toată noaptea. Se pare că sunt urmărită de oamenii lui Rex Paul.

Ea îi povesti că înainte de a adormi, a sunat telefonul. A ridicat receptorul dar nu s-a auzit nimic. După o jumătate de oră, faptul s-a repetat.

Noel se hotărî să-şi pună în siguranţă prietena. Îşi făcu imediat un plan. Îi va găsi un adăpost la un hotel modest, unde va trebui să locuiască câtva timp. Căzură de acord şi aleseră hotelul din Bond street.

Înainte de a se urca în apartamentul pe care-l reţinuse Noel, Wynne îl luă deoparte şi-i spuse:

— Domnule Forster, vă sfătuiesc să abandonaţi imediat această afacere. Acum îmi dau seama la ce primejdie vă expuneţi.

O privi surâzând. Înfăţişarea ei gravă îl amuza.

— Sunt în concediu, preciză el. Timp de cinci luni nu mai am nimic de făcut. Îmi place această aventură, care mă va smulge din plictiseala în care eram pe calc să mă înec. Apoi o idee îi trecu prin minte.

— Presupun că aveţi la dumneavoastră cheile casei.

— Da, răspunse fata, sunt în poşetă.

— Vreau să mă duc până la dumneavoastră acasă, să trezesc pe servitori şi să vă trimit câteva lucruri de care aveţi nevoie, îmi puteţi da câteva rânduri pentru portar?

— Domnule Forster, sunteţi un om extraordinar. Vă gândiţi la toate. Mulţumesc.

În drum spre casa din Buckingham Palace Road, Noel surâse satisfăcut, căci intenţia lui nu era numai să-i trimită pachetul cu lucrurile de care ar fi avut nevoie fata, ci să-şi petreacă noaptea aceea în camera în care locuia dânsa.

*

Într-un salon al unui apartament din West-End, se aflau patru bărbaţi, aşezaţi în jurul unei mese. Unul dintre ei era slab la faţă, subţire şi palid. Dar cu toată această aparenţă fragilă, era evident chiar şi pentru cel mai superficial observator, că acesta domina mica reuniune. Ceilalţi îi arătau o mare deferenţă, un respect profund. Când vorbea, mica adunare îl asculta tăcută.

Pentru moment era pierdut în gânduri. Capul său acoperit de păr alb era aplecat asupra unui caiet pe care mâna-i fină şi albă desena figuri stranii.

— Bine, Marshall, zise el deodată. Până acum, raportul dumitale pare să arate progrese satisfăcătoare. Două ziare în Franţa, două în Belgia, unul în Olanda şi cinci în Ţările Scandinave, toate s-au alăturat operei căreia ne-am consacrat. Vorbea cu o voce liniştită.

— Sunt cu totul de părerea dumneavoastră, domnule Paul, observă cel interpelat. Dezvoltarea întreprinderii noastre este satisfăcătoare! Mai sunt încă două ziare, nu s-au lăsat încă convinse. Mâine însă vor fi ceea ce vrem noi!

Bărbatul care desena, ridică deodată capul şi îşi înfipse privirile în ochii lui Marshall. Ochii îi străluceau ca doi cărbuni aprinşi.

— Marshall, mi-ai comunicat până acum numai veştile bune! Haide, dă-i drumul şi la cele rele!

— Cele rele? se bâlbâi Marshall, a cărui faţă roşie pălise subit.

— Da, zise bărbatul acela slab, la fel de calm, dar cu un fel de intonaţie ameninţătoare. Da, Marshall, asta-i metoda diplomaţilor abili: întâi

comunici ştirile bune, pentru a pregăti terenul pentru cele rele! Nu-i ăsta sistemul dumitale de acum, prietene?

— Dacă vreţi să vorbiţi de atacul nostru contra monedei franceze, continuă să se bâlbâie Marshall, mi-aş permite să remarc că eşecul nu-mi poate fi imputat mie. La un moment dat, era posibil să obţinem aproape 200 de franci pentru o liră sterlină, dar aveam atunci contra noastră un ansamblu de forţe, tot pe atât de puternice pe cât de oculte! Şi apoi, nu am primit la timp telegrama dumneavoastră! Ottaviani şi Lefevre sunt aci şi vă pot confirma.

Marshall imploră cu privirea sprijinul celor doi complici, care, totuşi, păreau impasibili.

Bărbatul acela mărunţel şi slab continua să acopere imperturbabil hârtia cu desene bizare. El clătină încetişor din cap:

— Nu la atacul francului m-am referit. Recunosc că insuccesul se datoreşte neglijenţei unui telegrafist şi nu greşelii unui membru al Ringului!

— Atacul curierului diplomatic, domnule Paul…

El se oprise înlemnit, sub privirea fulgerătoare ce i-o aruncase omul acela slab şi mărunt.

— Sau, poate, vreţi să vorbiţi de neînsemnatele descoperiri făcute de Isidore Gorden şi Alfred Torrence? reluă Marshall, după o scurtă tăcere.

— În sfârşit! exclamă domnul Paul, respirând uşurat. Azi gândeşti foarte încet, prietene! Ţi-a trebuit cam mult până să ajungi la capăt. În adevăr, vreau să vorbesc de neînsemnatele descoperiri făcute de cei pe care i-ai numit. Tocmai aceste descoperiri neînsemnate cum le numeşti dumneata, m-au adus în această blestemată ţară! Spune-mi, te rog, unde se găseşte acum Alfred Torrence şi de ce se amestecă în treburile noastre fiica sa şi tânărul ei prieten, Noel Forster?

Marshall privea uimit la domnul Paul, care surâdea ironic.

— Vezi că sunt bine informat, adăugă acesta pe acelaşi ton binevoitor, ce părea să-i fie foarte firesc.

— Noel Forster? făcu Marshall. Suntem pe urmele lor. De la fereastra apartamentului lui Noel Forster, Ottaviani l-a împuşcat pe Gorden, în timp ce el se afla la teatru cu Wynne. Cum a reuşit Forster să dea de Wynne pe urmă, nu ştiu! În tot cazul, ambii tineri nu ştiu nimic şi, în consecinţă, nu prezintă niciun pericol pentru noi!

— Poate nu ştiu nimic, sublinie domnul Paul, însă bănuiesc multe lucruri.

Ottaviani luă cuvântul:

— Ştiţi ce presupun, domnule Paul? Probabil că Gorden înainte de a muri a trimis o scrisoare lui Alfred Torrence şi această epistolă a căzut în mâinile fiicei lui.

— E posibil, zise domnul Paul.

— Domnule Paul, de câteva zile am pus mâna pe Alfred Torrence, reîncepu Ottaviani. L-am închis într-un loc sigur, cu unul din oamenii noştri, pentru a-l face să vorbească! El s-a prins şi crezând că omul nostru este şi el o victimă, mai ales că acesta îi făcuse o serie de destăinuiri false, se înţelege, nu s-a lăsat rugat şi a spus şi el tot ce ştia.

Ottaviani, după această expunere, zâmbi.

— Eşti un călău drăgălaş, Ottaviani! observă Paul cu aceeaşi voce calmă. Câteva clipe, domnul Paul continuă să deseneze tăcut pe hârtia din faţă, apoi spuse cu gravitate:

— Dacă presupunerea dumitale, Ottaviani, se confirmă, înseamnă că aceşti doi tineri sunt în posesia unei scrisori a lui Gorden. Fără îndoială sunt foarte primejdioşi pentru noi! În acest caz ei trebuiesc, cât mai curând posibil executaţi. După o mică pauză, el reluă pe un ton calm:

— Ce măsuri aţi luat pentru a preveni indiscreţiile lui Forster şi a tinerei sale prietene?

Lefevre scoase ceasul.

— Acum e ora unu, preciză el. De la miezul nopţii doi dintre oamenii noştri îl aşteaptă pe Forster acasă la el. Alţii au plecat acasă la Wynne Torrence. Sunt înarmaţi şi vor putea să pună mâna pe ei cu uşurinţă, căci se bazează pe surpriză. E de presupus că Forster nu s-a înapoiat încă acasă, căci băieţii mi-ar fi telefonat până acum rezultatul.

Domnul Paul se ridică.

— Bine, replică el. Este absolut necesar să punem mâna pe Noel Forster şi pe Wynne Torrence. Toate hârtiile lor vor fi cu atenţie cercetate, pentru a ne asigura că nu posedă nicio scrisoare de la Gorden sau Alfred Torrence. Marshall, dumneata vii cu mine. Vom călători o oră cu maşina, apoi vom examina mai multe scrisori împreună. Ottaviani, soarta lui Forster şi a prietenei sale se află în mâinile dumitale. Să nu uiţi că ei trebuie să se găsească în puterea noastră, mai înainte ca să transmită bănuielile lor altor persoane.

Domnul Paul părăsi salonul urmat de Marshall, în timp ce Ottaviani şi Lefevre se priveau în tăcere.

*

Mai înainte de a ajunge la locuinţa lui Wynne, Forster lăsă taxiul. Câtva timp el se plimbă pe trotuarul opus, spionând împrejurimile. Convins că totul era norma!, descuie uşa de la intrare şi pătrunse în casă. Pe când încuia uşa la loc, în hol apăru un bătrân cu faţa zbârcită şi părul alb. El se apropie de Noel, şi-l întrebă:

— Ce doriţi, domnule?

— Iată recomandaţia mea, domnule Thurlow răspunse el întinzându-i scrisoarea de la Wynne. Domnișoara Torrence a rămas astă seară la o prietenă, adăugă el, şi ar dori ca fata din casă să-i trimită câteva lucruri la adresa indicată în acest

bilet. În plus, m-a rugat să-i păzesc în noaptea asta casa!

Bătrânul scoase din buzunar o pereche de ochelari, îi puse domol pe nas, apoi ceti cu atenţie scrisoarea. Când termină, se adresă către Forster:

— Bine, domnule, voi da ordine fetei de serviciu. Vă pot fi cu ceva de folos? Vreţi să luaţi, poate, un whisky?

— Nu, mulţumesc, Thurlow. Trebuie să supraveghez în noaptea asta casa; mai degrabă aş lua o cafea.

— Bine, domnule, am înţeles! Sper că dacă veţi fi ameninţat, o să-mi îngăduiţi să vă secundez. Din nefericire, nu mai sunt tânăr, dar nu sunt încă cu totul de prisos. Am observat, zise el încet, că de la o vreme se petrec lucruri ciudate aci. Fireşte, n-am pomenit niciodată nimic celorlalţi servitori. De pildă, purtarea d-lui Torrence din ultimele luni, mi s-a părut deosebit de extraordinară, iar plecarea sa în călătorie, fără niciun bagaj, e pentru mine o enigmă! Natural, domnișoara Wynne pretinde că toate acestea sunt normale! Însă am părerea mea şi deplâng din toată inima pe domnișoara Wynne. Dacă va fi vreun pericol, vă rog să-mi daţi voie să vă ajut.

Noel Forster făgădui lui Thurlow să se folosească de ajutorul lui, dacă va fi nevoie.

— Vreţi să mergeţi în salon, domnule? Servitorii s-au culcat şi vă voi prepara chiar eu cafeaua.

Tânărul reflectă o clipă.

— Nu, replică el. Nu-i bine în salon, Thurlow. Camerele domnișoarei Wynne se găsesc la primul etaj?

— Da, domnule. Să mergem să vi le arăt.

Amândoi urcară, în tăcere, scara. Portarul deschise o uşă şi aprinse lumina.

— Iată prima din cele trei odăi ale domnișoarei Wynne, anunţă portarul.

Prima cameră era un budoar încântător, mobilat cu un gust delicat. O uşă îl despărţea de camera de

culcare, iar aceasta dădea la rândul ei în camera de baie.

— Bun, constată Noel, după ce cercetară camerele. Acum te rog să-mi cauţi o sfoară solidă. După ce îmi vei aduce sfoara şi cafeaua, vei stinge toate luminile din casă, în aşa fel încât să se observe asta din stradă. Vreau să spun că, mai întâi, vei trage perdelele de la fereastră şi numai după aceea vei stinge luminile, încât să se tragă concluzia că te-ai dus la culcare! Ai înţeles? Te rog să urmezi întocmai instrucţiunile mele.

— Am înţeles, domnule.

— Ah! încă ceva, Thurlow! Dacă ai un revolver sau altă armă o iei la dumneata.

Bătrânul plecă. Noel scoase din buzunar un pistol automat, îl examina atent, apoi îl băgă la loc. Inspectă din nou cele trei camere şi constată că perdelele erau din catifea, atât de groase încât lumina nu se putea strecura afară. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, stinse câteva becuri.

Trecându-i prin minte că totuşi cineva s-ar fi putut ascunde în casă înainte de sosirea lui, cercetă amănunţit fiecare cameră. Temerea lui se dovedi nejustificată. Cinci minute mai târziu, Thurlow reveni purtând un ibric cu cafea caldă, câteva sandvişuri şi o bucată de sfoară groasă.

— Aşezaţi-vă comod, domnule, îl invită bătrânul, punând tava pe o masă. Iată şi sfoara!

— Minunată! se bucură Noel încercându-i rezistenţa.

Apoi Thurlow plecă din nou şi după puţin timp se înapoie purtând de data aceasta un revolver formidabil.

— Sunt gata, domnule! anunţă el vesel.

— Bine! Dumneata vei sta în camera de baie, iar eu în dormitor. Să nu ieşi decât când te voi chema sau când vei auzi zgomote suspecte! Ai stins luminile?

— Da, domnule. Ah! Uitasem să vă spun că am văzut afară un automobil ce staţionează ceva mai

încolo.

— Un automobil puternic?

— Da, domnule.

— Ah! Ah! exclamă Noel, frecându-şi mâinile.

Bătrânul intră în camera de baie şi se aşează, punându-şi pe genunchi enormul său revolver.

Noel închise uşa budoarului şi rămase în dormitor. Înainte de a lua loc la masa pe care se afla cafeaua, puse alături şi pistolul. Lângă el pe covor, se afla sfoara. Stinsese luminile şi dăduse perdelele la o parte. O fâşie de lumină de la un bec aflat în stradă, chiar în faţa casei, pătrundea în cameră. De la fereastra întunecată cercetase strada liniştită şi pustie. Ceva mai departe de intrarea imobilului se afla o maşină mare, de culoare neagră.

Socotind că era gata să facă faţă oricărei eventualităţi, Noel se instală comod în faţa mesei.

*

Noel aştepta în întuneric cu nervii încordaţi. În casă domnea o linişte profundă. Se auzea numai răsuflarea slabă şi regulată a lui Thurlow. Râse fără să vrea, amintindu-şi de bătrânul portar care stătea în baie cu revolverul său gigantic pe genunchi. Era curios să ştie câţi membri ai „Ring”-ului aveau să pătrundă în casă. Desigur că nu mai mult de doi presupunea el, căci asta ajunge pentru a face inofensivă o tânără fără apărare. Râse din nou, gândindu-se la neplăcuta surpriză ce pregătise mercenarilor lui Rex Paul. Din fericire, Wynne era la loc sigur. Cât era de frumoasă, de veselă şi de curajoasă. După o chibzuire îndelungată, Noel se hotărâse să-l salveze cu orice preţ pe tatăl fetei şi să-l răpună pe acest teribil Rex, în ciuda îndrăznelii şi puterii organizaţiei criminale conduse de dânsul.

Mâna lui strângea cu hotărâre revolverul. Deodată se ridică tremurând de emoţie. Se auzea un zgomot uşor. Încremenise cu auzul încordat la pândă. Era sigur: cineva se afla în camera de

alături. Se apropie încet de uşă, îşi lipi urechea de ea şi aşteptă. Auzi şoapte uşoare. Lumina proiectată din stradă, cădea pe clanţa uşii, care se mişca încet.

— E deschis, Karl, murmură o voce, de cealaltă parte a uşii. Noel înţelese că dincolo erau cel puţin doi oameni.

Uşa se deschise încetişor. Strângând pistolul automat în mână. Noel se ascunse după ea. O siluetă enormă apăru în penumbră, urmată aproape imediat de alta mai mică. Fără să ezite, Noel lovi puternic faţa celui ce se ascundea în întuneric. Silueta celui de-al doilea se prăbuşi pe covor cu un strigăt.

— Mâinile sus! strigă Noel, făcând în acelaşi timp lumină şi îndreptând pistolul spre cei doi intruşi.

Din camera de baie apăru şi Thurlow cu revolverul său ţintind pe cei doi indivizi.

— Bună treabă, zise el râzând.

Ţinându-i sub ameninţarea pistolului, Noel cercetă atent pe cei doi indivizi. Unul din ei era înalt. Celălalt, spre deosebire de primul, era mult mai mărunt. Un păr mare şi negru îi încadra faţa de degenerat, în care luceau doi ochi mici, vii şi răi.

— Ridică-te! îi ordonă tânărul cu pistolul îndreptat spre el. Apoi îi obligă pe amândoi să se întoarcă cu faţa spre perete şi le scotoci conţinutul buzunarelor. Asupra lor găsi două revolvere. La cel mic, mai găsi un pumnal, o sticluţă cu narcotic şi un tampon de vată.

— Asta era pentru domnişoara Torrence, hai? întrebă Noel arătând tamponul şi sticluţa cu narcotic.

— Thurlow, fi atent! se adresă el bătrânului. Ţine-i sub ameninţarea revolverului dumitale pe aceşti ticăloşi până ce-i voi lega. La cea mai mică mişcare să nu eziţi să le găureşti ţestele lor blestemate.

— Foarte bine! domnule, răspunse bătrânul portar liniştit.

Noel tăie sfoara în două bucăți şi legă strâns braţele şi picioarele celor doi indivizi.

— Acum, Thurlow, să-mi aduci două scaune!

Bătrânul aşeză două scaune în mijlocul dormitorului, sub lumină. Cu o uşurinţă ce uimi realmente pe portar, Noel ridică, pe rând, pe fiecare din prizonieri; şi îi instala pe câte un scaun.

Noel luă şi el un scaun şi se aşeză în faţa lor. Thurlow şedea ceva mai la o parte, tot cu arma pe genunchi.

Cel care se numea Karl, avea o înfăţişare de brută vulgară, cu sprâncenele sale dese şi cu numeroase cicatrice de fost boxer. Era cuprins de o furie violentă, neputincioasă, amestecată cu o uşoară teamă. Celălalt, părea să fie italian şi avea în privire un aer de răutate şi viclenie.

Privindu-l pe acesta din urmă, Noel înţelese că era şi cel mai periculos. Karl era tipul desăvârşit al brutei, cu forţa şi gradul de inteligenţă corespunzătoare. Celălalt, italianul, în lipsa forţei muşchilor, făcea dovadă că avea sânge rece.

— Două lucruri vreau să ştiu, preciză Noel categoric şi calm, privind pe italian. Primul: care este adevărata identitate a persoanei desemnate cu iniţialele R. P. şi al doilea: unde se găseşte acum Alfred Torrence? După ce spuse acestea scoase tabachera şi-şi aprinse o ţigară.

— Cine este Rex Paul şi unde se găseşte Alfred Torrence, ați spus? repetă italianul cu o prefăcută uimire. Habar n-am ce vreți să spuneţi cu asta!

Noel se ridică de pe scaun.

— În cazul acesta, nu voi avea altceva de făcut decât să vă predau poliției! ameninţă el.

Drept răspuns, Karl izbucni în înjurături şi ameninţări.

— Ah! Vreţi să mă predați poliţiei? Totuşi, domnule Forster, voi pune mâna pa dumneavoastă!

Vă credeţi abil, nu e aşa? Aşteptați numai, ne vom revedea mai târziu!

Dintr-o săritură, Noel fu lângă el şi se opri brusc.

— Taci! Taci! Sau te fac bucăţi! se răsti el. Apoi privi lung în ochii brutei în care citi o expresie de teroare. Încet, el ridică pistolul şi lipi ţeava rece de capul banditului, care se făcuse palid de groază.

— Viaţa unei fete şi aceea a tatălui ei atârnă de explicaţiile pe care vi le-am cerut, preciză el. Dacă în treizeci de secunde nu-mi vei răspunde, domnule Karl, îţi zbor creierii! Ai înţeles?

Ticălosul privi timp de câteva clipe la Noel şi citind în ochii acestuia o nestrămutată hotărâre, începu să vorbească:

— R.P. Sunt iniţialele lui Rex Paul, celebrul miliardar, mărturisi el repede. Alfred Torrence a fost răpit de Ring. Câteva zile el a fost ţinut într-o cameră deasupra Cafeului Styx, iar de curând a fost transportat la ţară. Unde? Nu ştiu, jur că nu cunosc locul unde se află Alfred Torrence!

Forster îşi dădea seama că individul spunea adevărul. El retrase revolverul de la tâmpla banditului.

— Rex Paul! îşi zise el uimit. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume! Marele filantrop! E posibil oare ca un asemenea om să fie amestecat într-o întreprindere criminală?

— În adevăr, sublime italianul cu ironie. Cine ar fi crezut vreodată că Rex Paul este sufletul şi animatorul Ringului! Riscaţi să fiţi luat drept nebun, dacă veţi povesti aceste lucruri! Apoi, vorbind către tovarăşul său:

— Laşule! Imbecilule! Mizerabile! Crezi tu că soarta ta s-a schimbat astfel?

— M-ar fi ucis, Luigi! se lamentă Karl. Am citit în privirea lui!

Noel şi Thurlow ascultau cu interes acest dialog.

— Frumoasă tovărăşie! observă bătrânul.

— Adevărat, confirmă Noel. O foarte primejdioasă pereche ce ar sta foarte bine la închisoare! Thurlow telefonează la poliție să vină să ridice pe aceste două specimene ale faunei criminale!

Bătrânul se îndepărtă, în vreme ce italianul mărunţel aruncă priviri sinistre lui Noel.

— Luaţi seama la ceea ce faceţi, ameninţă el. Într-o zi s-ar putea să regretaţi că ați pornit lupta împotriva Ringului!

— Mă îndoiesc, replică Noel ironic. Poate nu ştii că de abia încep să mă amuz! Thurlow se înapoiase în cameră.

— Domnule, se adresă el lui Noel, firele telefonice au fost tăiate! Nu pot obţine legătura cu poliţia. Să mă duc la postul cel mai apropiat?

— Ah! exclamă tânărul privind cu înţeles la cei doi bandiţi. Nu aţi uitat nimic! Ei bine! zise el întorcându-se către Thurlow, du-te la postul de poliţie! Am eu grijă de aceşti prieteni, preciză el ironic.

Bătrânul portar plecă la comisariat. Noel îşi aprinse o nouă ţigară. El nu observase însă privirea plină de înţeles pe care o schimbaseră cei doi ticăloşi, când Thurlow anunţase că firele telefonice fuseseră tăiate.

Noel se aşeză din nou pe scaun, socotind că Thurlow trebuia să se înapoieze în cel mult zece minute.

— Nu înţeleg, spuse el, ce fel de raporturi pot exista între un om ca Rex Paul şi nişte sceleraţi ca voi?

Italianul rânji cu răutate:

— Într-o zi dumneavoastră şi ţara dumneavoastră veţi înţelege că…

El se oprise brusc, la mijlocul frazei, dându-şi seama că nu trebuia să mai continuie.

Karl începu să se lamenteze cu glas slugarnic:

— Lăsaţi-mă să plec, stăpâne! Lăsaţi-mă să plec şi vă făgăduiesc să vă ajut! Nu vreau să plec

fiindcă m-aş teme ele poliţie! Aţi auzit ce a spus Luigi? De asta mie frică! Oricare ar fi urmarea acestei întâmplări, Ringul se va răzbuna pe mine!

Noel privea înfăţişarea gravă a acestui om, cuprins de o groază teribilă şi, după ce reflectă, îi spuse:

— Mă îndoiesc că ai putea să-mi fii util!

— Să fiţi sigur că vă ajut, stăpâne! afirmă Karl pe un ton ce-l impresionă pa tânăr.

— Cum?

— Pot să vă fiu de folos, stăpâne! repetă Karl. Cunosc bine Ringul şi pot să vă destăinuiesc unele lucruri extraordinar de interesante. Dacă acum nu am idee unde se găseşte Alfred Torrence, nu va trece mult şi voi afla! Vă implor, lăsaţi-mă să plec! Ringul nu iartă niciodată nu numai pe aceia care l-au trădat, dar chiar şi pe aceia care-l părăsesc!

Noel îşi dădea destul de bine seama că acest om era stăpânit de groază.

— Arătându-vă identitatea lui Rex Paul, m-am purtat ca un nebun, gemu el.

— Ai început să-ţi dai seama? interveni italianul sinistru. Trădarea aceasta te va costa scump!

— Auziţi? se înspăimântă şi mai tare Karl. Lăsaţi-mă să plec, stăpâne! N-are să vă pară rău!

Noel se decise brusc. În definitiv, omul acesta ar putea să-i fie de mare folos. Viaţa lui fiind ameninţată de asociaţia misterioasă a Ringului, împrejurările îl obligau să se unească cu Noel şi să lupte alături cu el pentru distrugerea organizaţiei criminale.

Luă de pe masă pumnalul lui Luigi, tăie legăturile şi zise lui Karl:

— Haide, grăbeşte-te! Merg cu dumneata până la uşă. Treci înainte!

Karl nu aşteptă sa i se spună de două ori. Traversă repede budoarul şi coborî scara aproape în fugă, urmat de Noel care venea cu pistolul în mână.

— Mulţumesc, stăpâne! făcu Karl recunoscător. Vă ştiu adresa şi am să vă scriu cum voi afla ceva.

Aproape de ieşire el se opri, se uită cu teamă în jur, apoi îi şopti lui Noel:

— Fiţi atent, stăpâne! Să nu lăsaţi arma din mână şi deschideţi ochii până vine poliţia!

— Ce vrei să spui? întrebă Noel, intrigat.

— Nu noi am tăiat firele telefonice!

El dispăru în întunericul străzii, apoi Noel surprins, rămase locului, reflectând: „Aşadar nu cei doi au tăiat firele telefonice? Dar cine? Să se fi strecurat oare în casă un al treilea membru ai Ringului? Probabil că numai unul singur, căci altfel eu şi Thurlow am fi fost atacaţi”, conchise el.

Convins că un nou inamic se află în casă, Noel dori ca poliţia să vină mai curând. Ca să se înapoieze în dormitor lângă prizonier, Noel ar fi trebuit să urce scara şi undeva în întuneric putea fi ascuns adversarul înarmat.

Strânse cu hotărâre pistolul în mână şi-şi ascuţi auzul. Aproape de el se auzea distinct tic-tacul pendulei din hol. Tăcerea era grea şi impresionantă. Fără să facă cel mai mic zgomot îşi scoase pantofii şi, în vârful picioarelor, se îndreaptă spre biblioteca de la parter, unde se afla telefonul. Thurlow, la plecare, lăsase luminile aprinse în bibliotecă şi uşa deschisă, astfel că Noel se putu convinge dintr-o singură privire că acolo nu se afla nimeni. Cercetă aparatul telefonic şi constată că, în adevăr, firele telefonice fuseseră tăiate. Apoi cu pistolul în mână, gata să tragă la cel mai neînsemnat zgomot, el urcă scara ce ducea la etaj. Pătrunse în budoar încet şi prudent. Nici acolo nu se afla nimeni.

Înaintă apoi în vârful picioarelor şi cu auzul la pândă spre dormitorul luminat. Prin uşa deschisă putu să vadă printr-o oglindă o parte a camerei de culcare. Totul părea absolut normal. Intră în dormitor, dar tocmai în acest moment se produse surpriza: Luigi dispăruse! Lângă scaunul pe care

prizonierul stătuse ca câteva minute mai înainte, zăcea sfoara tăiată în bucăţi. Pe scaun se afla un bilet pe care Noel îl citi: „Arrividerci”. Ne vom revedea curând! O.

Noel privi acest O, ce servea de semnătură, dar nu înţelegea ce vrea să spună. Mai târziu avea să se afle că cel ce iscălise biletul, se numea Ottaviani. Se apucă să cerceteze camera spre a-şi da seama cum evadase prizonierul. De-abia în camera de baie înţelese. Aci fereastra era deschisă. Sub ea un ornament de arhitectură oferea o excelentă trambulină pentru a sări în grădină, cu uşurinţă. Noel se întoarse în dormitor şi făcu bilanţul: prizonierul fugise în adevăr, dar aflase semnificaţia iniţialelor R.P., ceea ce era deosebit de important. După puţin, uşa de jos, de la intrare, se deschise cu zgomot. Voci numeroase se auzeau din hol. Thurlow se înapoia însoţit de poliţişti.

*

Poliţiştii începură imediat ancheta şi puseră o mulţime de întrebări lui Noel, unele deosebit de delicate şi la care acestuia îi fu foarte greu să răspundă. Anchetatorii luară foarte multe note. Servitorii care dormeau într-un imobil învecinat fură treziți şi interogaţi în mod scrupulos.

Ancheta stabili că răufăcătorii intraseră printr-o fereastră de la parter. În ce priveşte felul în care plecaseră, Noel improvizase o explicaţie destul de clară, pentru a satisface exigenţele profesionale ale poliţiştilor. Aceştia constatară, de altfel, că hoţii nu avuseseră timpul să fure ceva. Firește, Noel aprobă toate constatările lor, căci ţinea să fie cât mai discret în ceea ce privea aspectul real al faptelor. Se făcuse de mult ziuă, când Noel putu, în sfârşit, să scape de poliţişti şi să se înapoieze la locuinţa lui. Dar şi aci îl aştepta o surpriză. În cursul nopţii, apartamentul său fusese vizitat, probabil, de câţiva mercenari din slujba Ringului. Aceştia petrecuseră noaptea în casa lui, aşteptându-l. În întreaga casă domnea o indescriptibilă dezordine. Menajera,

care veni puţin după Noel, ca să-i prepare gustarea de dimineaţă, se apucă cu mâinile de cap, când văzu starea în care se găsea apartamentul.

— Doamne, ce purtare! ţipă ea. Domnule Forster, uita-ţi-vă ce de sticle! Ce dezordine!

— Nu te supăra, doamnă Wilkins, o calmă el. În lipsa mea, câţiva prieteni pe care nu-i aşteptam, au venit să mă viziteze şi, zău! trebuiau să se distreze!

— Să se distreze? se miră doamna Wilkins.

— Desigur!

— Domnule Forster recunoaşteţi că există şi altfel de distracţie decât să goleşti mobilele, sertarele, să răstorni totul claie peste grămadă!

— Ai dreptate, doamnă Wilkins! Sper că n-am să-i mai văd niciodată!

Declaraţia aceasta din urmă a lui Noel, avu darul să o liniştească pe menajeră. După puţin timp ea aduse un excelent dejun, pe care Noel îl devoră cu poftă. Refăcut, se gândi la Wynne şi o chemă la telefon. Când auzi vocea ei în receptor, se simţi complet reconfortat.

— Sunt în căutarea unui loc sigur pentru dumneavoastră, unde să puteţi să duceţi o existentă liniştită. Mă gândesc la o vilă la ţară. Astăzi veţi primi un pachet din partea cameristei dumneavoastră

Fata îi mulţumi şi îl întrebă dacă a dormit bine.

— Am petrecut o noapte excelentă, răspunse Noel.

— Cu atât mai bine! Aţi văzut Ziarele de dimineaţă?

— Nu încă. De ce?

— În „Daily Post” e ceva care vă interesează, zise ea încet. E vorba de un articolaş referitor la un anume Rex Paul, care a sosit în Anglia. Nu cumva e aceeaşi persoană despre care am auzit vorbindu-se?

— Probabil, presupuse Noel. Vom mai vorbi despre asta, când ne vom revedea.

Noel spuse tinerei, că o va chema mai târziu şi termină convorbirea. În urmă se întoarse la masă, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi luă ziarul în care găsi repede articolaşul de care-i vorbise Wynne.

Ziarul anunţă că domnul Rex Paul, financiar internaţional, sosise de curând în Anglia, venind din Statele Unite. Articolaşul reamintea în câteva rânduri strălucita şi extraordinara carieră a vestitului miliardar. Un excelent portret însoţea scurta biografie. Noel se uită cu viu interes la chipul acela cu privirea arzătoare. Din ochii foarte vii ţâşnea efectiv o voinţă neîmblânzită.

Noel îşi aprinse o ţigară şi monologă:

„Afacerea asta e mult prea importantă, pentru ca s-o pot soluţiona singur. Trebuie neapărat să găsesc un aliat. În acest fel aş consolida mult mai mult securitatea lui Wynne. Dar unde să-l găsesc?”

Cu ţigara în gură, Noel măsura camera în lung şi lat reflectând. Era absolut necesar să găsească un aliat, pe cineva în care să aibă completă încredere, un om cu sânge rece, discret, gata la acţiune.

Hotărât, el nu putea să lupte singur împotriva unei organizaţii teribile ca Ringul. Dacă s-ar fi înapoiat în noaptea trecută acasă, oamenii aceia, care-i băuseră berea şi-i fumaseră ţigările, l-ar fi făcut inofensiv, fără îndoială, pentru multă vreme, dacă nu chiar pentru totdeauna.

Noel reluă ziarul şi privi din nou expresiva fotografie a lui Rex Paul, ai cărui ochi se detaşau categoric de fundalul feţei sale palide. Care putea fi secretul acestui om? El lasă să-i cadă ziarul pe masă şi-şi reluă febrila plimbare prin casă. Era evident, îi trebuia neapărat un aliat sigur şi devotat. Deodată, îşi aminti de numele lui Tony John. „Iată omul!” strigă el vesel. Tony John avea un sânge rece excepţional, în plus era liber. Dispunea cum vrea de timpul său, ceea ce lui Noel nu putea decât să-i convină. În afară de aceasta, el locuia în acelaşi imobil cu Noel. Apartamentul lui Tony se afla la ultimul etaj al clădirii şi, după socoteala lui

Noel, la acea oră trebuia să se găsească acasă. Câteva minute mai târziu, tânărul suna la uşa apartamentului lui Tony John.

— Domnul John e aci, Flechter? întrebă Noel pe gazda acestuia, când se deschise uşa.

Tony John apăru câteva clipe mai târziu.

— Bună dimineaţa, Forster! Nu cumva a luat foc la tine, de te-ai sculat atât de dimineaţă?

Tony John vorbea din pragul camerei, ţinând în mână ceaşca cu ceai. Făcu câțiva paşi, puse ceaşca pe o măsuţă, luă o ţigară şi o aprinse.

— Nu. Nu arde nimic, răspunse Noel, dar noaptea asta am primit vizita unor răufăcători!

Chipul simpatic şi surâzător al lui Tony John devenise atent şi serios.

— Ce spui?

Noel îi povesti toată istoria, cum făcuse cunoştinţă cu Wynne, asasinarea lui Gorden şi ultima aventură.

— Cum dracul nu mi se întâmplă şi mie astfel de aventuri! exclamă Tony, când Noel termină de povestit.

— Nu depinde decât de tine ca să iei parte la această aventură, îl lămuri Noel.

— Cu cea mai mare plăcere. Ai, poate, un plan de acţiune.

— Da, răspunse Noel. Cel dintâi lucru e să punem la adăpost sigur pe Wynne Torrence şi cred că aş face bine ca şi eu să dispar de acasă. Pe urma, când Wynne va fi la adăpost, vom încerca să aflăm unde este ţinut prizonier tatăl ei şi vom face totul ca să-l eliberăm.

— În adevăr, acesta e lucrul cel mai urgent, constată Tony. Am o idee. Proprietatea unchiului meu de la Sundale, pe marginea Tamisei, ar fi locul cel mai nimerit. Tot nu o foloseşte.

Unchiul George Howard nu-l prea simpatiza pe nepotul său, dar în anumite împrejurări Tony ştia să-l înduplece. O anumită inteligenţă, o îndrăzneală specifică tinereţii lui, – au fost puse

întotdeauna în practică de frumosul Tony şi rezultatele au fost mereu pozitive.

— Ceva mai mult, Noel. Îi voi cere şi maşina pentru câteva zile. Ce-l va costa? Se va plimba mai puţin. Ba chiar i-ar folosi şi puţină mişcare. Medicii i-au recomandat abia acum câteva zile să mai meargă şi pe jos. Altfel sănătatea, din cauza formei sale rubiconde exagerate, i s-ar agrava.

Pentru Tony punerea în practică a unei idei nu a fost niciodată o bătaie de cap. A obţinut deci ce a vrut de la unchiul Howard. Chiar în aceeaşi zi Tony apăru cu o maşină frumoasă, de culoare roşu bordo.

— Ce zici, Noel? Cum găseşti maşina?

Noel Forster era cât se poate de fericit pentru alegerea pe care o făcuse în persoana lui Tony. Nu mai puţin fericită era şi Wynne Torrence, care acceptase, după stăruinţele lui Noel, să se refugieze într-un loc cât mai retras.

Drumul până la Sundale, unde se afla vila unchiului Howard, fu foarte plăcut. O ploaie măruntă astâmpărase praful. Toată regiunea, înverzită, strălucea sub razele soarelui, în drum se opriră să dejuneze la un han de unde Tony profită ca să telefoneze îngrijitorilor vilei. Imediat după masă, Noel îşi aruncă ochii asupra primei ediţii de după-amiază a unui ziar. Privirea sa căzu asupra unui fapt divers, în care se relata moartea unui anume Karl Müller, care se presupunea a fi de origină germană. Fusese împuşcat în cap, iar cadavrul fusese descoperit în Buckingham Palace Road. Ziarul califica crima drept misterioasă.

Noel încruntă sprâncenele şi puse tăcut ziarul pe masă. Neîndurătorul „Ring” nu aşteptase prea mult pentru a pedepsi indiscreţia nefericitului Karl.

Vila bătrânului Howard era situată într-o regiune admirabilă, pe malurile Tamisei. Era o construcţie frumoasă, cu un singur etaj. O grădină destul de mare, cobora spre fluviu în pantă uşoară.

— O adevărată încântare, spuse Tony. Să intrăm. Maşina o voi băga mai târziu în garaj.

Tocmai atunci îşi făcură apariţia o pereche de îngrijitori – soţ şi soţie, doi bătrâni cu părul alb. Ei salutară cu respect şi bucurie pe noii veniţi.

— Ceaiul va fi îndată gata, preciza doamna Smith. Camerele sunt pregătite. Domnișoara poate merge sus să se schimbe.

Wynne urmă pe bătrâna femeie. În acest timp bătrânul Smith se ocupă de valizele oaspeţilor să le transporte în casă. Noel luă de braţ pe Tony şi se îndreptară spre grădină. Aci el îl puse în curent cu vestea morţii lui Karl.

— După cum se vede, n-au prea pierdut timpul! exclamă Tony.

— Oh! Sunt nişte adversari teribili, prietene! De-abia acum îmi dau seama că domnișoara Torrence şi cu mine am avut mare noroc, noaptea trecută! În sfârşit, acum vom şti să ne păzim!

Se înapoiară încet la vilă şi intrară în sufragerie. Tony se instală într-un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

— Vezi, spuse el, mă tem că, chiar unindu-ne eforturile, nu vom putea să venim de hac acestei sinistre bande. De-aceea m-am gândit că trebuie să menţinem legătura cu George Brown, un detectiv particular, care are o bună echipă de agenţi. Sunt sigur că are la dispoziţie mijloace mai eficace decât ale noastre, pentru a obţine informaţii utile.

Ei încetară discuţia, căci tocmai atunci intrase în sufragerie Wynne.

— Imediat se aduce ceaiul, anunţă ea.

— Am putea, spuse Tony, dacă voiţi, să facem o plimbare cu barca pe fluviu, după ce luăm ceaiul.

— Oh! Cu multă plăcere, se învoi fata.

— Sunt la dispoziţia ta, confirmă şi Noel, înclinându-se.

Tony John, în timp ce luau ceaiul, le povesti o mulţime de anecdote şi întâmplări amuzante, care stârniră buna dispoziţie. Din când în când însă,

Wynne cădea pe gânduri şi Noel îşi dădea seama că ea se gândeşte la tatăl ei.

După ceai, Tony îi conduse la malul apei şi-i anunţă că-i va conduce cu barca spre Tapling. Aproape vreo doi kilometri, barca pluti în mijlocul unuia dintre cele mai frumoase peisaje ale Angliei. În oglinda liniştită a apei se reflectau siluetele prelungi ale arborilor.

— Ce plăcută după amiază! exclamă Tony.

— Adevărat, confirmă Wynne, ridicându-şi domol mâna pe care o lăsase până atunci să stea în apa călduţă a fluviului. Domnule John, leneşul acesta de lângă mine nu ar putea să tragă la rame?

— Iată ceva interesant! le atrase atenţia Tony, arătându-le o tăbliţă aşezată în vârful unui stâlp.

Ei citiră: „Se interzice acostarea în acest loc, sub pedeapsa unei amenzi mari”.

— Probabil castelul Tapling a fost închiriat, zise Tony, legând frânghia de stâlpul de acostare. Cu atât mai rău! Ne vom odihni puţin aci!

Se aşezară pe iarba verde, mare, glumiră şi râseră cu toată tinereţea lor. Soarele cobora la asfinţit. Din timp în timp, un gând întunecat părea că-i leagă pe toţi trei, căci rămâneau tăcuţi, într-o adâncă meditaţie.

De cum se înapoiată în Sundale, Tony întrebă pe bătrânul Smith:

— Nu ştii cui a fost închiriat castelul Tapling?

— Castelul Tapling? repetă el încet. Da, am auzit că a fost închiriat de cineva. Dar de cine? Nu-mi mai amintesc. Poate să vă spună soţia mea.

— Bine, asta nu are nicio importanţă, declară Noel.

Totuşi seara, la masă, bătrânul declară:

— Soţia mea mi-a comunicat numele persoanei care a închiriat castelul Tapling. E vorba de un miliardar american, care se numeşte Paul, domnul Paul Rex! Ciudat nume şi ăsta! reflectă mirat bătrânul.

*

O liniște completă domnea în toată casa, când târziu în seara aceea, Noel şi Tony se regăsiră din nou în sufragerie.

— Domnișoara Torrence s-a culcat? întrebă Tony încet.

— Da, de mai bine de o oră, răspunse Noel, tot încet. Cred că acum doarme.

— Bun, murmură Tony. E exact miezul nopţii, zise el apoi, privind ceasul. Cu Rollsul meu putem ajunge în douăzeci de minute la castelul Tapling. Presupun că te gândeşti să faci în noaptea asta numai o recunoaştere a locurilor, nu?

— Da, confirmă Noel. Dar şi să pătrund în interior, dacă va fi posibil, căci sunt convins că tatăl lui Wynne e prizonier la castel!

— E în regulă, spuse Tony. Nu eşti de părere mai înainte de a pleca să luăm câte un pahar cu whisky? Nopţile de toamnă sunt cam umede prin partea locului, mai ales aproape de fluviu! Păcat că n-ai un plan detailat de acţiune!

— Nu are a-face! răspunse Noel. Voi proceda văzând şi făcând. O să ne apropiem de castel cât mai mult posibil, cu maşina pe care o s-o ascundem undeva în vreun loc mai retras. Apoi vom căuta un mijloc să pătrundem în acest vechi castel locuit acum de Rex Paul!

— Pentru prima dată în viața mea, constată Tony, pornesc într-o asemenea întreprindere. Goli apoi un mare pahar cu whisky. Trebuie să fie foarte amuzant! Am luat două lămpi electrice şi un baston al lui Smith!

— Eu mi-am luat pistolul meu automat, căci am avut ocazia să-i cunosc pe mercenarii lui Rex Paul!

Puţin mai târziu, traversau grădina în tăcere. Cu multe precauţiuni scoaseră muşina din garaj şi o împinseră cu braţele până la şosea. Tony luă apoi loc la volan şi puse motorul în funcţie. În momentul când Noel se strecurase lângă prietenul său, o siluetă apăru în lumina farurilor.

— Ah! Nu fără mine, strigă Wynne Torrence. Ştiu că mergeţi la castelul Tapling.

— Ei! Nu, vă înşelaţi d-ră Torrence, spuse Tony cu convingere. Noel şi cu mine nu puteam dormi şi atunci ne-am decis să facem o plimbare!

— Nu-i drăguţ din partea dumneavoastră, domnule John, să încercaţi să mă înşelaţi! răspunse tânăra surâzând. Am remarcat privirile pe care le-aţi schimbat la masă cu domnul Forster, când bătrânul servitor ne-a comunicat cine a închiriat castelul Tapling. Ştiam că o să vă duceţi în noaptea asta acolo, şi de-aceea m-am prefăcut că mă culc. V-am pândit la plecare şi acum vedeţi, sunt gata să merg şi eu în această plimbare nocturnă cu maşina.

Ea se uita la Noel, care se hotărâse brusc să schimbe tactica.

— Nu văd dacă aţi putea face ceva acolo, observă el. Ne ducem numai să facem o recunoaştere a locurilor, pentru a putea pregăti o expediţie mâine seară!

S-ar fi putut spune că fata nici nu auzise argumentele lui Noel, căci se urcă în maşină. Cei doi prieteni se uitară unul la altul cu un aer de dezolată resemnare. Noel simţi crescând în el o reală admiraţie pentru această fată. La urma urmelor, se gândea el, ea putea să conducă o maşină, era ingenioasă şi făcuse de-acum dovada că are sânge rece. Într-o expediţie de acest fel, cu calităţile ei, ar fi putut fi de mult ajutor. După ce mai schimbară câteva priviri între ei, Tony porni maşina. Aproape un sfert de oră maşina goni prin întuneric. Apoi, parcă epuizată de acest efort, se încetini mersul. Tony stinse farurile şi blocă frânele. Apoi şopti: – Suntem aproape de castel.

Noel privea în beznă fără să vadă ceva. Tot uitându-se în direcţia spre care arătase Tony, distinse încet-încet silueta unei mari clădiri cu turnuri, ce se profila în noapte. Sus de tot, undeva în castel, o fereastră mică luminată strălucea în întuneric.

*

Tony John oprise maşina departe de şosea, într-un loc izolat, acoperit de tufişuri, în imediata apropiere a castelului Tapling. Coborî din maşină bâjbâind prin întuneric.

— Drumul e rău. Domnișoara Torrence vrea să rămână aci lângă maşină în timp ce noi vom face recunoaşterea? Apoi după o scurtă tăcere, adăugă repede: dacă ne auziţi venind în grabă, să puneţi motorul în mişcare, ca să putem porni cât mai rapid. Cred că dacă vom fi urmăriţi, ar fi mai bine să nu ne înapoiem direct la Sundale.

— Fireşte! murmură Noel.

— Bine, dar să nu mă lăsaţi aci în frig, singură! observă Wynne, coborând din maşină. Vreau să merg cu dumneavoastră!

— Perfect! însă cineva trebuie să rămână lângă automobil, spuse Noel. E foarte important să putem porni numaidecât, în cazul când suntem descoperiţi!

— Uitaţi că tatăl meu se găseşte, poate, în acest castel? replică Wynne. Nu vă daţi seama că nu aş putea aştepta aci singură, întoarcerea dumneavoastră?

— Natural, noi înţelegem generosul dumneavoastră sentiment! preciză Tony. Dar gândiţi-vă că pentru siguranţa noastră e mai bine ca cineva să rămână aci! Un foc de revolver v-ar putea preveni că suntem în primejdie şi atunci aţi putea să vă duceţi să anunţaţi poliţia. Nu văd de loc ce avantaj am avea, dacă ne-am lăsa prinşi toţi trei! Desigur, că acest fapt nu ar aduce nicio uşurare sărmanului dumneavoastră tată!

— Bine! Nu-mi rămâne decât să mă supun orbeşte.

Noel apucă mâna mică, caldă şi tremurândă, şi o strânse cu dragoste. Poate în noaptea asta Tony şi cu mine vom reuşi să facem ceva! Cu părere de rău lăsă mâna fetei şi în timp ce ei se îndepărtau în

întuneric, Wynne se aşeză la volanul maşinii, în locul lui Tony.

— Mergem pe acest drum şi facem apoi la stânga ca să ajungeam Ia castel, preciza Tony, apucând de braţ pe Noel. Eu merg înainte. Urmează-mă!

Cei doi bărbaţi se pierdură în noaptea întunecoasă. Din când în când, luna ce părea că se luptă cu masele de nori grei, apărea răspândind o lumină ireală. Înaintând pe drumul spre castel, cei doi prieteni trecură prin faţa unei clădiri scunde, pustie. Intrară pe o alee cu nisip, largă, în fundul căreia se ridică silueta întunecată a castelului.

— Ciudat! Numai această singură lumină, acolo sus? zise Tony, care se oprise ca să observe castelul. Probabil că mai sunt şi alte odăi luminate în castel, dar perdelele groase de la ferestre împiedică să se vadă lumina în afară, presupuse el. Tare aş vrea să ştiu dacă bătrânul Torrence e aci, în acest castel!

— O să aflăm numaidecât! Sau, cel puţin, sper să aflăm – răspunse Noel. În tot cazul, dacă e aci, voi face imposibilul să-l salvez!

— Te cred şi fără să te juri! se strâmbă Tony în întuneric. Cine n-ar face-o pentru o fată atât de frumoasă!

La capătul aleei, Tony o luă la dreapta de-a lungul faţadei castelului.

Tony înaintă cu multă prudenţă, urmat de Noel, a cărui inimă bătea ceva mai repede ca de obicei. Totuşi, mintea lui era ca şi mai înainte deopotrivă de lucidă şi activă, ca şi atunci când în profesiunea lui de inginer căuta soluţia unei probleme de mecanică. Când ajunseră la seră, Tony se opri şi scoase lampa electrică din buzunar.

— Era odată pe aci, pe undeva, o fereastră, şopti el.

Lampa se aprinse mai puţin de o secundă. Tony nu-şi putu opri o exclamaţie de satisfacţie. Văzuse

fereastra căutată; o bară de fier o ţinea închisă. Ridică bara şi deschise fereastra.

— Probabil că au uitat să o închidă pe dinăuntru, presupuse el în şoaptă. Dacă şi uşa ce dă spre castel ar fi deschisă, atunci zic şi eu că avem noroc!

Unul după altul, ei escaladară fereastra şi intrară în seră. Aci, la lumina lămpii electrice, văzură glastre şi oale de toate mărimile, îngrămădite ici şi colo. În atmosfera umedă şi călduţă din seră, plutea un miros plăcut de pământ ud.

— Şi acum hai să vedem dacă uşa e încuiată sau nu! şopti Tony.

Cu lampa electrică aprinsă în mână, Tony traversă sera urmat de Noel, până la uşa cu pricina. Apucă de clanţă şi apăsă uşor. Spre marea lui surprindere, uşa se deschise.

— Am intrat, prietene! constată el triumfător, întorcându-se spre Noel. Nu te poţi plânge de noroc!

Acesta încruntă sprâncenele.

— Prea mult chiar! şopti el. Am senzaţia că intrăm într-o cursă!

— Ce vorbeşti! Indivizii aceştia n-au niciun motiv să bănuiască că-i vizităm tocmai în noaptea asta! Desigur că Rex Paul se simte în siguranţă! Aceste mici neglijenţe dovedesc că el face greşeala de neiertat de a nu-şi aprecia adversarii la justa lor valoare!

— Cu atât mai bine! replică Noel în şoaptă. Asta-i singura noastră şansă să-l putem învinge!

După ce străbătură un coridor scurt, pătrunseră într-o cameră asupra căreia ei plimbară îndelung luminile lămpilor. Era un birou. Pereţii erau aproape în întregime acoperiţi cu rafturi cu cărţi, iar pe masa de lucru se afla un neobişnuit număr de mersuri ale trenurilor din principalele ţări ale Europei.

John şi Noel sa apucară să cerceteze cu atenţie conţinutul sertarelor şi toate hârtiile ce se găseau

pe masă.

După puţin timp, nu mai aveau nicio îndoială că se găseau în faţa unui birou particular al lui Rex Paul. Dar percheziţia lor nu dădu la iveală nimic de seamă. Noel aşează totul la loc, în ordine, şi deschise un alt sertar. Aci găsi două fotografii ale unei femei de o rară frumusețe. Pe ele se afla o dedicaţie: Ariana, lui Rex.

Noel puse la loc fotografiile, care nu-i puteau servi la nimic şi cercetă un alt sertar. La un moment dat nu-şi putu opri o exclamaţie de surpriză. Găsise un carneţel îmbrăcat în piele roşie.

— În sfârşit, poate acest carnet să ne spună cava!

Dar o mică deziluzie se zugrăvi pe faţa lui. Paginile carnetului, la început, erau acoperite de numeroase desene bizare, de neînţeles. Ceva mai încolo, găsi o listă de ziare şi periodice din toate ţările lumii. Noel continuă să-l frunzărească şi, după câteva alte pagini, descoperi această listă de nume şi adrese:

Isidore Gorden 32, Hanover Mansions, Regent's Park.

Alfred Torrence, 2000 a, Buckingham Palace Road.

André Pitou, The Journalist Club London, 205, Boulevard Pereire, Paris.

Noel Forster 4, York Terrace Mansions. Regent's Park.

În dreptul numelor lui Isidore Cordon şi Alfred Torrence, Noel observă că cineva însemnase câte o mică cruciuliţă, care voia să spună, desigur, că aceşti adversari erau scoşi din luptă.

— De data aceasta, remarcă Tony, e ceva mai interesant! Eşti pe listă, amice! Mă miră însă că nu văd numele domnișoarei Torrence?

— Nu uita că adresa ei e aceeaşi cu a tatălui ei, preciză Noel. Sunt curios să ştiu cine e acest André

Pitou?

— După cât se pare, zise Tony, un ziarist!

— Da, probabil un ziarist care a avut imprudenţa să se intereseze de jocul misterios al lui Rex Paul, adăugă Noel.

Trebuie să intrăm neapărat în legătură cu el şi să ni-i facem aliat. Desigur, trebuie să ştie mai mult decât noi asupra acestei tenebroase organizaţii.

Tony privi pagina carnetului pe care se afla lista şi clătină din cap. Apoi zise:

— Această cruce dinaintea numelui lui Alfred Torrence nu-mi prea pare de bun augur! Prea seamănă cu cea dinaintea numelui lui Gorden!

Noel păli.

— Nu, spuse el, cred că această cruce vrea să spună, pur şi simplu, că Alfred Torrence a fost capturat şi nu mai e vătămător! În ce priveşte pe André Pitou, ziaristul francez, absenţa crucii arată că până acum a scăpat din cursele pe care i le-a întins Ringul.

— Probabil, căci altminteri ar fi fost de mult pe lumea cealaltă.

— Am să copiez lista, se hotărî Noel. E singurul lucru interesant din acest carnet care… Se opri însă brusc, căci Tony îl apucase de braţ.

— Stinge lampa! şopti Tony. Vine cineva!

Noel stinse repede lampa, băgă carneţelul în buzunar şi strângând cu înfrigurare pistolul în mână, înaintă spre mijlocul camerei.

În întuneric, observă silueta lui Tony, furişându-se în dosul uşii, dincolo de care se auzeau paşi apropiindu-se. Zgomotul celui care venea, încetă şi clanţa se mişcă încet.

*

O siluetă apăru în prag şi deodată camera fu inundată de lumină.

Un om mărunt, dar puternic – un japonez – privea speriat la Noel, apoi se scotoci în buzunar, scoase un brici şi sări ca un tigru asupra acestuia.

Tony care observase arma în mâna japonezului, nu ezită să-l atace pe la spate, dându-i o puternică lovitură cu bastonul în cap. Omul se prăbuşi înainte, cu un strigăt, scăpând arma din mână. Noel îl prinse în braţe şi-l aşeză binişor pe duşumea.

— Iată un excelent început! constată Tony, calm. Făcu un căluş solid dintr-o batistă şi-l puse japonezului. Noel tăiase cu briciul cordoanele perdelelor duble de la ferestre şi se apucă să-i lege mâinile şi picioarele cu multă pricepere.

— Mi se pare că l-ai omorât, spuse Noel.

— Ce vrei, dragă, nu puteam să procedez cu mănuşi! răspunse Tony.

— O secundă dacă mai întârziai, trăgeam! zise Noel. Ce armă teribilă; adăugă el arătând briciul.

— Oh! bastonul bunului Smith e mult mai util şi mai eficace! exclamă Tony. Dar am face mai bine, dacă am stinge lumina. Poate zgomotul a fost auzit. Stinse lumina şi apoi, în tăcere, aproape un minut, ascultară cu răsuflarea tăiată.

— Probabil că n-a auzit nimeni!

— Ceilalţi sunt probabil sus, în casă, observă Tony. Se vede că numai japonezul păzea intrarea în castel!

— Ai văzut lumina de la fereastra de sus a castelului? spuse Noel. Nu ne mai rămâne decât să mergem acolo!

Noel aprinse din nou lampa electrică. Deschise apoi uşa şi păşi în coridor urmat de Tony. La capătul acestuia, dădură de un hol mobilat cu gust. O perdea enormă acoperea uşa de intrare a castelului. Noel dădu perdeaua la o parte şi apoi trase zăvorul.

— Nu e rău să ne mai pregătim încă un drum de retragere, şopti el.

De cealaltă parte a holului începea o scară largă ce se ridica la etaj, acoperită de un covor gros. Pe peretele din stânga scării atârnau picturi de

valoare. După ce se asigurară că totul e normal în jurul lor, începură să urce scara, în tăcere.

La primul etaj, Noel roti fâşia de lumină în jurul său, dar nu descoperi nimic important. În acest moment se auziră de sus, de la etajul superior, zgomote de voci bărbăteşti. Înainte de a porni mai sus, se asigurară că scara nu era păzită, apoi stinseră lămpile de buzunar şi începură să urce mai departe spre cel de-al doilea etaj.

Noel mergea în vârful picioarelor. Pe măsură ce urcau, zgomotul vocilor devenea tot mai puternic. Când capetele lor ajunseră la înălţimea etajului, observară o fâşie de lumină în pragul unei uşi, chiar lângă scară.

Noel se apropie de uşa de sub care ţâşnea lumina. Cu infinită prudenţă, se aplecă şi privi pe gaura cheii. Se putea vedea numai o parte din cameră. În mijloc, pe un scaun, şedea un bărbat bătrân, înalt şi slab, iar privirea ochilor săi melancolici era îndreptată spre cineva care-i vorbea. Noel nu-l zărea, fiind în afara razei lui de vedere. Cuvintele pe care le rostea nevăzutul personaj erau spuse cu o voce tare, care-l făcu pe Noel să tresară.

Deodată îşi aminti că văzuse fotografia bătrânului acesta înalt, subţire, cu privirea melancolică în casa din Buckingham Palace Road. Îşi dădu seama că era tatăl lui Wynne. Se afla deci în faţa tatălui aceleia pe care o iubea, în faţa omului pe care venise să-l elibereze şi pentru care era gata să-şi rişte viaţa. „Oare voi putea, îşi spuse Noel, să-l scot teafăr din această casă?” Aceasta depindea de numărul de oameni ce se aflau în aceeaşi cameră cu Torrence. Noel înregistrase automat că tatăl lui Wynne nu era legat, că nimic nu-l împiedica să se mişte în voie.

Personajul invizibil îşi continua peroraţia:

— Domnule Torrence, totdeauna mi-a plăcut să lupt cu adversari de mare valoare. De pildă, Isidore Gorden era un savant, o figură ilustră. Invenţia la

care lucra în micul lui laborator cu colaborarea dumneavoastră ar putea revoluţiona fizica şi, concomitent, strategia militară. Dar chiar şi dumneavoastră sunteți un om prețios şi nu vă port nicio duşmănie. Dar să ştiți: vai de acei care se împotrivesc planurilor mele. Împotriva lor sunt hotărât să lupt cu cea mai mare îndârjire, sunt gata – pentru a-i învinge – să sacrific întreaga mea avere. Şi ştiţi doar că nu sunt singur. Dumneavoastră nu aţi luat încă atitudine declamată împotriva noastră. Dacă îmi daţi cuvântul că nu veţi întreprinde nimic împotriva mea şi a „Ring”-ului şi dacă îmi veţi comunica rezultatele cercetărilor întreprinse cu Gorden în domeniul bombardamentelor cu raze ultrasonice, vă pun imediat în libertate.

Invizibilul orator tăcu.

— Vă pierdeţi vremea, domnule Rex Paul. (Noel tresări auzind acest nume. Era, aşadar, miliardarul în persoană). Sunteţi un om de o cruzime feroce. Vă dau cuvântul meu, cu orice risc, că voi lupta din nou împotriva clicii dumneavoastră şi a dumneavoastră personal. Nu veţi reuşi să vă asigurați nici măcar stăpânirea tuturor terenurilor petrolifere. Gloria de care vreţi să vă acoperiţi nu va fi decât o amară deziluzie. Sau credeţi că veţi reuşi cu ajutorul presei şi al conducătorilor politici corupţi? Nu, domnule Rex, nu voi renunţa la lupta mea; voi continua să lupt mai departe, aşa cum a luptat şi sărmanul Isidore pentru demascarea şi distrugerea Ringului.

Cuvintele lui Torrence îl descurajară pe mândrul Rex Paul.

— Ei bine, domnule Torrence, fiindcă simţiţi o satisfacţie perversă să vă sacrificaţi, nu ne rămâne altceva de făcut – nu-i aşa Marshall? – decât să vă pregătim un sfârşit demn de dumneavoastră. În aşteptare, vă dorim noapte bună! Haide, Marshall!

În faţa uşii, Noel se ridică şi se pregăti de acţiune. Era sigur acum că în aceeaşi camera cu

Torrence nu se găseau decât Rex Paul şi Marshall. Întoarse capul către prietenul său care ascultase şi el, uluit de groază.

— Urmează-mă, Tony, – îi şopti el.

Forster deschise uşa şi pătrunse brusc în cameră.

*

— Bună seara, domnilor! salută Noel, cu ironie. Am venit să-l caut pe domnul Alfred Torrence, căci fiica lui a început să se neliniştească în mod foarte serios de absenţa lui.

Noel rămăsese în prag cu pistolul în mână, ameninţător şi cu surâsul pe buze. În spatele lui, Tony se delecta de efectul produs asupra celor din cameră la apariţia lor.

— Vom intra numai puţin şi apoi vom pleca imediat! explică el pe un ton sarcastic.

Marshall şi Torrence se ridicaseră, pe când Rex Paul, asupra căruia Noel îşi fixase privirile, rămânea liniştit pe scaun. Tânărul inginer privea pe miliardar cu o extremă curiozitate. Faţa lui Rex Paul era însă complet impasibilă.

— Presupun că sunteţi domnul Noel Forster, zise încet miliardarul.

— Chiar el în persoană, domnule Rex Paul, răspunse Noel, înclinându-se. Noaptea trecută, când prietenii dumneavoastră au căutat să mă vadă, lipseam de acasă, spre regretul meu. Pentru a nu călca bunele convenienţe sociale, am ţinut totuşi să întorc această îndatoritoare politeţe!

Rex Paul clătină din cap.

— Domnule Forster, sunteţi prea curajos, zise el încet, sau chiar foarte imprudent! Mai curând amândouă, că sunteţi tânăr!

Poate, admise Noel. În tot cazul, pentru un moment avantajul pare să fie complet de partea mea! Pentru mine, trebuie să vă mărturisesc, e de ajuns! Sunteţi gata, domnule Torrence?

Torrence înainta cu pas hotărât spre Noel.

— Nu ştiu cine sunteţi, tinere, dar vă mulţumesc din suflet pentru curajoasa dumneavoastră

intervenţie! Aţi spus că aţi fost trimis de fiica mea?

— Da, domnule Torrence. Fiica dumneavoastră vă aşteaptă la… Londra. Dar ce vom face cu aceşti domni? Cu ţeava pistolului el arătă spre miliardar şi Marshall, secretarul acestuia, a cărui faţă împurpurată trăda mânia şi neputinţa.

Un zâmbet uşor ilumină faţa lui Torrence, care clipi des şi repede:

— Cred că un loc retras, sigur, e bun pentru domnii, sugeră el ironic. Vorbesc de camera pe care am ocupat-o chiar eu până acum!

Şi arătă cu mâna o uşă masivă, la celălalt capăt al camerei.

— Odaia asta e foarte liniştită, preciză el, vă asigur. Presupun că a fost construită în mod special pentru un filosof, un poet sau un muzician. Nu se aud nici zgomotele de afară, nici cele din interior. Discut în perfectă cunoştinţă de cauză, căci aceşti onorabili gentlemeni m-au ţinut prizonier acolo, de câtăva vreme!

— În adevăr, pare să fie un loc ideal, interveni Tony, înaintând spre Rex Paul şi Marshall. Şi fără altă ceremonie, el începu să-i caute scrupulos prin buzunare. Percheziţia fu rapidă, dar fără rezultate.

— Haide, copii, veniţi, se adresă Tony lui Rex Paul şi lui Marshall, pe un ton părintesc. Trebuia să vă fi culcat de mult… N-au niciun revolver, nici măcar o scobitoare, se adresă el apoi lui Noel. Sunt nişte oameni paşnici. Numai mercenarii lor ucid în contul lor!

Sub ameninţarea pistolului lui Noel, Rex Paul şi rubicondul său secretar fură împinşi în camera vecină, apoi uşa grea se încuie în urma lor.

— N-au decât să rămână şi ei câteva ceasuri acolo! zise Torrence cu năduf. Eu am stat nopţi întregi de-a rândul.

— Ştiţi poate câţi oameni mai sunt în casă? îşi aminti Noel.

— Nu, nu am vreo idee! Cea mai mare parte din timp eram supravegheat de un japonez. Oribil şi

respingător individ!

— Da, şi pe ăsta l-am cunoscut, se amestecă Tony. Cred că acum trebuie să mediteze asupra inconvenientelor de a se fi găsit în drumul bastonului meu când a căzut atât de fulgerător! Cum nu ne mai rămâne nimic de făcut aci, să ne retragem.

Afară, în maşină, Wynne suferea un veritabil martiraj. La volanul puternicului Rolls, ea asculta fiecare zgomot, aşteptând cu înfrigurată nerăbdare. Un orologiu în apropiere, bătea la fiecare sfert de ceas cu o dezasperantă încetineală. Nenumărate şi înfricoşătoare întrebări îi străbăteau mintea. Întâi ar fi vrut să ştie dacă tatăl ei era sau nu prizonier la castel; dacă Noel şi Tony nu erau acum în pericol; dacă cei doi tineri reuşiseră să-l găsească şi să-l elibereze pe tatăl ei. Însă un atac improvizat împotriva cartierului general al teribilului şi puternicului miliardar, îi apărea acum ca o întreprindere atât de îndrăzneaţă, încât se temea de un îngrozitor eşec.

„Noel Forster şi Tony John erau fără îndoială extraordinar de curajoşi, se gândea ea, abili şi ingenioşi. Se putea prevede ce li s-ar fi putut întâmpla, având de adversari pe mercenarii lui Rex Paul?" Dar refuza să-şi răspundă. Ea tresări. În minte îi apăruse imaginea lui Noel şi înţelese brusc că dacă s-ar fi întâmplat ceva, o nenorocire, acestui tânăr, care o sprijinise atât de generos, viaţa pentru ea nu ar mai fi fost ca mai înainte. Cu câteva săptămâni în urmă erau străini unui altuia şi acum…

Părăsi aceste gânduri şi aruncă ţigara pe care de-abia o aprinsese. Deodată urechea ei prinse zgomotul unor paşi grăbiţi ce se apropiau. Trei siluete se grăbeau spre maşină.

— Wynne, scumpa mea, eşti aci? o chemă dulce o voce familiară. Ea sări în braţele tatălui ei, hohotind în plâns de bucurie.

*

Călătoria de întoarcere la vilă a fost de neuitat pentru Wynne Torrence. În maşină, în faţă, se aflau cei doi prieteni, iar în spate, sprijinită cu capul de umărul tatălui ei, Wynne asculta cum acesta povestea groaznicele zile petrecute în captivitatea Ringului.

— Acest Rex Paul, scumpul meu copil, e un om primejdios, preciza Alfred Torrence. Nu mai am nicio îndoială: scopul său este distrugerea civilizaţiei. Pe cât de uluitor şi imposibil poate să pară un asemenea proiect, nu e totuşi imposibil ca el să se realizeze.

Wynne se cutremură.

— E îngrozitor! şopti ea. Oare nu s-ar putea lua măsuri care să zădărnicească criminalele maşinaţii ale miliardarului?

— Nu-i atât de uşor pe cât se pare. În primul rând, Rex Paul e un tip foarte viclean şi foarte stăpân pe el. Când şi-ar da seama că a fost denunţat şi-ar lua cele mai mari precauţii, încât niciodată nu s-ar mai putea stabili ceva împotriva lui. Apoi mai e ceva: cel care l-ar denunţa ar fi luat drept nebun, dată fiind reputaţia miliardarului. În sfârşit, Rex Paul este înconjurat de cele mai criminale elemente din drojdia societăţii, având în acelaşi timp în mâinile lui şi mulţi poliţişti pe care îi plăteşte.

Tony se temea ca mercenarii lui Rex Paul să nu-i urmărească şi de aceea se feri să meargă direct la Sundale. El luă mai întâi drumul spre Londra şi după un lung ocol ajunseră la vilă.

Se făcuse de mult ziuă. În camera sa, pe când se pregătea să se culce, Noel Forster constată că sfârşise cu bine una din cele mai grele misiuni pe care şi le propusese: de a-l smulge din ghearele Ringului pe Alfred Torrence; tatăl lui Wynne. El simţea că acum îi era permis să pună fetei o anumită întrebare…

*

Au trecut două zile. Era o după-amiază de toamnă, dar soarele era încă destul de puternic ca să permită oaspeţilor reuniţi în vilă să ia ceaiul în grădină. Se instalară cu toţii în fotolii şi Wynne deschise conversaţia. Se opri însă brusc, căci dinaintea porţii stopase un automobil mare. Din maşină coborî un om de o statură măruntă, cu părul argintiu. El veni până la poartă, o deschise şi înaintă încet spre grupul din grădină.

Wynne roşi. Apoi păli.

— Bună ziua, domnişoară! Bună ziua, domnilor, zise Rex Paul, înclinându-se cu eleganţă. Ceaiul de la ora cinci, în grădină… E delicios şi atât de britanic!

Se oprise şi sta sprijinit într-un baston negru, privind cu ochii săi arzători mica societate din jurul mesei.

Tony se ridică şi oferi un scaun.

— Vreţi să luaţi o ceaşcă de ceai cu noi, domnule Paul? întrebă el. La noi e întotdeauna un loc pentru dumneavoastră!

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil, răspunse netulburat miliardarul, aşezându-se pe scaun.

— Prin urmare, aici trăiţi cu toţii exclamă el. Ce proprietate încântătoare… Şi aveţi şi un garaj? Foarte bine! Da, am văzut pe când intram un şofer şi un alt om bătrân, cărunt, un servitor, fără îndoială! Domnule John, vă invidiez că sunteţi atât de bine instalat! Dar sunteţi mulţumit de servitori?

— Sunt foarte mulţumit de servitorii mei, replică Tony, însă nu am să merg până acolo, zise el punând ceaşca cu ceai înaintea miliardarului, încât să pretind că sunt atât de supuşi ca cei ai dumneavoastră! adăugă el strâmbându-se. Sunt unele corvezi pe care sunt incapabil să le impun! De exemplu: să comită o crimă! Dar sunt cinstiţi şi muncitori.

— Da, înţeleg, vorbi miliardarul cu seriozitate. Cinstea este o însuşire pe care nu ştim s-o preţuim.

Ce-i asta? Sandvişuri cu ficat de gâscă? Ce gazdă pricepută şi cu gust sunteţi, domnule John!

Miliardarul se răsturnă pe scaun, satisfăcut, ţinând într-o mână un sandviş, iar în cealaltă ceaşca cu ceai. Pe când vorbea, Noel băgase de seamă că ochii săi erau extraordinar de activi. Cerceta casa cu rapiditate, ca şi cum ar îi vrut să înregistreze toate amplasamentele uşilor şi ale ferestrelor şi, în sfârşit, toate detaliile demne de a fi luate în seamă.

— Ce mai face domnul Alfred Torrence? întrebă el pe tatăl lui Wynne, privindu-l insistent. Am regretat atât de mult că m-aţi părăsit atât de brusc. Domnişoara e fiica dumneavoastră, fără îndoială. Fermecătoare! M-aţi primit atât de bine, prieteni, încât îmi pare tare rău că trebuie să plec! Dar poate ne vom revedea în curând. Mulţumesc foarte mult pentru buna primire! Domnule Forster n-aţi vrea să mă însoţiţi până la maşină? Vreau să vă spun câteva cuvinte!

Rex Paul se ridică şi coborî, sprijinindu-se în baston, pe aleea ce ducea spre poartă. Noel mergea tăcut alături de el. Lângă poartă, Rex Paul se opri, se întoarse spre Noel şi-l privi fix.

— Domnule Forster, zise el cu vocea uşor schimbată şi care pe măsură ce vorbea, devenea tot mai tăioasă. Sunteţi un tânăr plin de resurse şi cu o oarecare inteligenţă!

— Vă mulţumesc! zise Noel sec, mă flataţi…

— Treceţi de partea mea, propuse miliardarul, părăsiţi această luptă extravagantă şi ridiculă! Tânăra e drăguţă, sunt de acord şi n-o veţi pierde alăturându-vă cauzei mele! Dimpotrivă! Dacă persistaţi în opoziţia dumneavoastră, vă dau cuvântul meu de onoare, că niciodată nu vă veţi căsători cu această femeie şi nici cu alta! Fiţi chibzuit! Gândiţi-vă că până azi, numai un concurs de împrejurări favorabile v-a salvat pe dumneavoastră şi pe această tânără. Dar această şansă nu poate să continuie la infinit. Cunosc acum

refugiul, dumneavoastră Şi aş putea să vă extermin tot atât de uşor cum se poate stinge flacăra unui chibrit! Ce hotărâre aţi luat? Vreţi să vă uniţi forţele cu ale mele şi să-i lăsăm liniştiţi pe aceşti prieteni sau vreţi să stăruiţi în această nebunie, riscându-vă viaţa dumneavoastră şi a celor pe care-i iubiţi?

— Cred, zise Noel calm, că am ales de mult să stărui în nebunia mea! Să mă unesc cu o bandă de criminali şi să-mi trădez prietenii, nu-mi stă în caracter.

Rex Paul îl părăsi brusc, îndreptându-se spre maşină. Şoferul stătea înţepenit lângă uşa deschisă.

— Acasă! ordonă miliardarul. Automobilul mare şi elegant dispăru într-un nor de praf.

— Ce onoare, scumpul meu! ţipă Tony către Noel când acesta se înapoie la masă. Să stai de vorbă în particular cu cel mai bogat om din lume! Ce onoare! Ce a vrut? Nu cumva intenţiona să te treacă în testamentul lui?

— Nu, mi-a propus pur şi simplu să devin complicele lui! Vorbea serios? Nu ştiu. Poate că e nebun!

— Desigur că da! interveni Alfred Torrence. Omul acesta e şi foarte şiret. Vizita lui n-a avut alt scop, decât o recunoaştere a locurilor. În tot cazul, acum ştie că suntem toţi împreună!

— Da, vorbi Wynne, a venit numai să ne spioneze! Aţi băgat de seamă că, pe când vorbea, examina atent casa şi grădina?

— Da, am văzut şi mă întreb, spuse Noel, dacă nu am face mai bine s-o ştergem de aici.

— S-o ştergem? exclamă Tony. Asta niciodată! Suntem acum cinci bărbaţi în această casă şi, mi se pare, putem să ne apărăm. De altfel, la ce bun să ne mutăm cartierul nostru general? Pentru că ne-a descoperit? Şi apoi, drept să vă spun, mi-e silă să fug de ameninţarea unei vulgare bande de criminali străini!

— E adevărat, Tony, replică Noel. Dar să nu uiţi, prietene, că, cu Ringul nu poate fi vorba de luptă cinstită! Şi acum, fiindcă refugiul nostru este cunoscut, răspunsul va veni pe neaşteptate, teribil!

— Nu avem decât să ne păzim în permanenţă! propuse Tony. Vei veghea tu o noapte şi eu alta. Smith poate de asemenea să facă de pază. Şi dacă va fi nevoie, vom transforma vila într-un mic fort, dar pentru numele lui Dumnezeu, lasă-ne să luptăm! Nu am deloc intenţia să mă joc cu această bandă de-a v-aţi-ascunselea!

— Dar dacă am duce pe domnul şi domnișoara Torrence într-un loc mai sigur? sugeră Noel. Am rămâne numai noi şi am duce operaţiile foarte bine, putând să facem faţă tuturor atacurilor.

— Dar nu vreau să fiu dusă într-un loc sigur! strigă Wynne. Vreau să rămân aci cu dumneavoastră şi să împărtăşesc toate primejdiile! Dacă vom face cu toţii pe rând de pază, ne va veni rândul odată pe săptămână!

— Şi eu, de asemenea, sunt foarte hotărât să rămân aci, declară ferm Alfred Torrence, cu atât mai mult cu cât pentru a face cât mai eficace apărarea noastră, e necesar să rămânem împreună! Mai mult: deoarece suntem preveniţi, putem să luăm măsuri pentru a evita orice surpriză.

— Dar, dar nu ştiu exact care sunt aceste limite! observă Noel. Gândiţi-vă la Isidore Gorden, la Karl Müller şi la toţi ceilalţi care au căzut şi pe care noi nu-i ştim! Totuşi, dacă suntem de acord să rămânem aci, eu mă închin! Pentru mai multă siguranţă, propun să facem de pază câte doi. Ce părere aveţi?

— De acord, spuse Tony.

Noel tresări.

— Cine va face de pază astă noapte, amice? Tu sau eu? Sau vrem să facem amândoi?

*

Noel şi Tony aveau o vagă presimţire că noaptea nu va trece fără o surpriză neplăcută. Ei se aflau în

sufragerie şi jucau şah. Ceilalţi dormeau şi casa era cufundată într-o linişte profundă. Din când în când câte un zgomot uşor făcea pe Tony să ridice capul iar pe Noel să ducă mâna la buzunarul unde ţinea pistolul: Dar de fiecare dată zgomotele se dovedeau a fi de natură cu totul nevinovată.

Noel de-abia putea să-şi mai ţină capul greu de somn.

— N-ai impresia că e aici un miros ciudat?

— Da, într-adevăr, zise Tony, care remarcase acest miros. Parcă ar spori din ce în ce.

Deodată Tony se ridică şi, urmat de Noel, traversă camera.

— Deschideţi toate ferestrele! strigă el. Repede! Treziţi pe toţi din casă! Camera e plină de gaze.

Noel nu mai aşteptă altă explicaţie. Înţelese că acesta era noul mijloc de atac al lui Rex. Un gaz ucigător invada casa pe nesimţite şi în fiecare clipă puterea lui otrăvitoare sporea. Deschise în grabă toate ferestrele sufrageriei şi urcă în fugă scările, urmat de Tony. Primul lui gând fu la Wynne. Bătu violent în uşa camerei ei şi simţi inima venindu-i la loc când îi auzi vocea întrebând:

— Ce este?

— Scoală-te repede şi deschide ferestrele. Casa e plină de un gaz asfixiant. Pentru mai multă siguranţă pune pe faţă o batistă sau o pânză udă! Grăbeşte-te!

Într-un timp foarte scurt, toată lumea ieşise din casă. Toţi se aflau în costume sumare, adunați în jurul mesei din grădină. Noel observă că Wynne, chiar după această alarmă nocturnă, rămânea frumoasă.

La un moment dat, din umbra zidurilor vilei se deprinse o siluetă neagră, fugind spre fluviu. Noel, care se afla alături de Wynne, porni brusc în urmărirea necunoscutului şi îl ajunse în câteva clipa.

Dându-şi seama că nu mai poate scăpa, fugarul se întoarse cu o înjurătură. Cu un cuţit pe care

probabil îl pregătise pentru orice eventualitate, se repezi asupra lui Noel. Tânărul se dădu scurt într-o parte şi silueta, în avântul ei de a lovi, îşi pierdu echilibrul. Noel profită de acest fapt şi-i apucă mâna din care-i smulse arma. Apoi începu să lovească cu furie în capul tipului din faţa sa, amintindu-şi de primejdia prin care trecuse Wynne. În sfârşit, avea în mână un membru al Ringului! Era Luigi. Dar adversarul lui ştia să se apere. Tocmai îi dădu o lovitură în tibia piciorului. Noel părăsi orice milă şi începu să lovească cu sălbăticie, dar cu suficientă artă, pentru a nu-şi trimite prea repede adversarul la pământ. Toţi locatarii vilei se adunaseră în jurul celor doi combatanţi şi observau în tăcere, până când Noel doborî cu o magistrală lovitură pe ticălos.

— Asta m-a uşurat! exclamă el, părăsindu-l pe banditul ce zăcea zdrobit la pământ. De mult doream să dau peste unul din aceşti sceleraţi!

— Are să-şi amintească multă vreme de această bătaie, zise Tony. Apoi târî corpul inert, ajutat de şofer, până la garaj şi îl împinse cu dispreţ în interior.

— Ce facem cu el? întrebă Tony.

— Mi-e indiferent! răspunse Noel, ridicând din umeri.

— Ar trebui să-l predăm poliţiei! interveni Alfred Torrence. E un individ extrem de periculos şi ar fi imprudent să-l lăsăm în libertate!

— Nu sunt de părere să amestecăm poliţia în această afacere! zise Tony. Ni se vor pune o mulţime de întrebări şi nu va fi atât de simplu să ne debarasăm de această canalie.

— De ce? întrebă Noel. Trebuie să fie căutat pentru vreo crimă. Sunt sigur că poliţia va fi satisfăcută să pună mâna pe el.

Wynne Torrence se apropie şi puse mâna pe braţul lui Noel.

— Lasă-l să plece, îl sfătui ea. L-ai pedepsit destul.

— Evident, replică Noel, strâmbându-se. Nu uitaţi că e unul din mizerabilii care în una din nopțile trecute a pătruns în casa dumneavoastră spre a vă răpi! Sunt sigur că el este acela care l-a ucis pe Karl Müller, sau care în tot cazul e responsabil de moartea lui.

— E îngrozitor, zise tânăra, dar te rog lasă-l să plece. E destul de pedepsit. Cât priveşte poliţia, o să pună ea odată mâna pe el.

Noel luă mâna fetei şi-i zise:

— Din partea mea, mizerabilul ăsta poate să se ducă unde vrea. Trebuie să-ţi spun însă, scumpa mea, că eşti puţin prea… drăguţă cu el!

Tony John râdea încet.

— Am să vă spun eu ce avem să facem cu acest scelerat! Îl vom înapoia lui Rex Paul cu… mulţumirile noastre! propuse el.

Dar ceilalţi se opuseră. Tony stărui, argumenta şi sfârşi prin a-i convinge. Omul fu legat cobză şi aruncat în maşină, apoi toată lumea, cu multe precauţiuni, intră în casă.

Datorită măsurilor luate acum, orice urmă de gaz dispăruse. Tony, priceput în asemenea chestiuni, declară că gazul era cu totul necunoscut. O victimă zăcea pe podea în bucătărie: câinele soţilor Smith. Tony se duse în camera lui să se îmbrace, în vreme ce Wynne şi tatăl ei se retraseră să se culce.

John scoase maşina din garaj pe şosea, aşeză pe Luigi între el şi Noel şi porni cu viteză.

— Rex Paul va fi încântat să te vadă, zise Tony ironic către Luigi. Să sperăm că nu e omul care să se descurajeze de un eşec.

Maşina gonea nebuneşte prin noapte. Îndrumă maşina direct spre aleea ce ducea până la uşa castelului. De data aceasta, o lumină se vedea de la o fereastră de la parter.

— Probabil că aşteaptă rezultatul atacului cu gaze, presupuse Noel.

— Îl vor afla numaidecât, râse Tony, stopând maşina.

Apoi, fiecare îl apucară pe Luigi de câte o mână şi-l duseră până la uşa de intrare a castelului.

— Pregăteşte-ţi pistolul şi bate în uşă, zise Tony.

Aproape imediat se aprinse o lumină în hol. Cineva trase zăvoarele şi uşa se deschise. În deschizătură apăru capul japonezului. Tony recunoscându-l, începu să râdă cu hohote. Îl împinse pe italian în hol şi îi spuse:

— Ascultă. Ia în primire pachetul ăsta. Nu ne trebuie chitanţă.

După puţin automobilul gonea din nou pe şosea. Deodată, Noel puse mâna pe braţul lui Tony. Zărise un bărbat pe care-l urmăreau alţi doi, pe şosea. Cele trei siluete se vedeau limpede la lumina farurilor. Noel zări faţa palidă şi îngrozită a celui urmărit, care privea cu un fel de speranţă maşina ce se apropia. Unul din necunoscuţi îl ajunse şi-l lovi în cap. Acesta se prăbuşi. În momentul când Tony frâna maşina. Noel sări şi trase două focuri după agresori, care dispăruseră în beznă. Se aplecă asupra necunoscutului din fruntea căruia se prelingea un fir subţire de sânge.

— Fără îndoială că e încă o victimă a Ringului, spuse Noel cu gravitate. Îl ridicară cu grijă pe rănit şi-l aşezară în automobil. Peste 10 minute erau înapoi la vilă.

— Tare aş vrea să ştiu cine e acest om, spuse Tony. Sau pândea prin împrejurimile castelului sau a fost dus cu forţa şi a scăpat. După ce să-l identificăm?

Îi cercetară buzunarele, iar într-un portofel găsiră mai multe cărți de vizită pe care era scris: André Pitou.

— Ah! e ziaristul al cărui nume figura pe lista lui Rex Paul, exclamă Noel.

— André Pitou, repetă Tony. E extraordinar, poate are să ne spună şi nouă câteva lucruri interesante despre Rex Paul.

Bărbatul ce zăcea pe divan se mişcă, gemând uşor. Deschise ochii şi privi în jur cu teamă.

— Să nu vă temeţi, îi spuse în franţuzeşte Noel. Suntem prietenii dumitale şi inamicii lui Rex.

— Unde sunt? întrebă rănitul. Mi se pare că am fost atacat lângă castelul Tapling. Am văzut o maşină şi credeam că sunt prietenii mei care vin să mă salveze.

— Era maşina mea, îi explică John. Vă găsiţi acum în siguranţă.

— Vă mulţumesc. Sunt însă cam bănuitor, deoarece am ridicat împotriva mea duşmănia celui mai viclean om, celui mai puternic şi celui mai periculos. De luni de zile agenţii lui Rex Paul sunt pe urmele mele şi în zadar caut să mă ascund. Bău un pahar de coniac şi reîncepu:

— Sunt un om pe care moartea îl pândeşte la fiecare pas. Mi s-au întins o mulţime de curse.

— Vă înţeleg perfect, zise Noel, încetişor. Presupun că aţi descoperit unele din secretele Ringului. Am găsit numele şi adresa dumneavoastră într-un carneţel al lui Rex Paul. Şi Noel relată francezului expediţia lor la castel, explicându-i cum găsise carneţelul şi cum îl eliberase pe Alfred Torrence. Apoi încheie:

— Să înţelegeţi că suntem cu toţii aliaţi împotriva unui duşman comun şi pentru a-l combate cu mai multă eficacitate, vă rugăm să ne comunicaţi şi nouă informaţiile pe care le aveţi. Ducem o luptă pe viaţă şi pe moarte contra acestui om puternic fără scrupule, şi această luptă nu se poate termina decât cu exterminarea lui ori cu a noastră.

André Pitou îl privi pe Noel, în care abia acum văzu un adevărat aliat.

— Vă rog să mă credeţi că nu-mi închipuiam să am aliaţi în lupta împotriva Ringului. Lupta dumneavoastră îmi dă curaj şi mai mare de luptă. Sunt în posesia planurilor lui Rex Paul, dar nu le pot da în vileag. Am încercat să le public, să le

denunţ poliţiei, dar oamenii aceştia au corupt totul. Presa, justiţia, poliţia sunt în slujba lor, uneltele lor. Nimic nu se poate dezvălui. Am însă un aliat foarte preţios. Sora mea lucrează în directă legătură cu George Brown. Isteţimea acestui detectiv ne va aduce surprize extraordinare. Oficialitatea engleză nu m-a ajutat. Dimpotrivă, a sabotat toate încercările mele. Am izbutit însă s-o fac să fie mai binevoitoare, când le-am spus că este vorba de nişte terenuri petrolifere, a cărui concesiune o au. Nu-mi fac iluzii: până în cele din urmă şacalii colaborează între ei.

*

— Doamna vă aşteaptă în salonul pe care l-aţi comandat.

— Poţi să serveşti imediat masa, Gustav, surâse Rex Paul. Miliardarul urcă scara acoperită cu un covor gros cu un pas neobişnuit de repede. Când intră în cameră, fu întâmpinat de o femeie cu faţa radioasă şi cu mâinile întinse.

— Rex! exclamă ea, ce fericită sunt că te văd. Când am primit biletul tău nu-mi venea să cred ochilor. Credeam că eşti în America.

— Adriane, zise el cu dragoste, scumpa mea Adriane, eşti tot atât de frumoasă. Am vrut să trec pe la tine, dar o afacere măruntă m-a împiedecat.

— Tot afacerea cea veche? Nu ai terminat încă?

— Nu. Până când scopurile mele nu vor fi atinse, trebuie să mă zbat, să lupt, să… se opri brusc, căci un chelner intră în cameră. Acesta începu să servească masa şi de-abia atunci Rex băgă de seamă că era o figură străină, căci spuse:

— Credeam că mă serveşte Henri, ca de obicei.

— Vărul meu Henri a trebuit să plece, căci tatăl său e bolnav, răspunse calm acesta. Apoi se înclină şi ieşi.

— Îmi place mult aici, dar chelnerii ăştia noi mă indispun. Data viitoare voi veni cu personalul meu. Femeia izbucni într-un râs argintiu ce încânta urechea.

— Ai început să ai manii de bătrân burlac. Acum un an nu erai astfel. Te-ai schimbat într-un timp atât de scurt?

— Sunt momente când mi-e frică, Adriane. Presupune că mi se întâmplă ceva, că sunt arestat sau că aş muri. Atunci ce-ar deveni trustul meu, afacerile mele. S-ar duce totul pe apă.

— Pentru ce să te aresteze? Cine ar putea să cunoască proiectele sau ambiţiile tale?

— Sunt multe persoane, răspunse încet Rex Paul. Isidore Gorden descoperise o parte din planul meu. Mai sunt şi alţii şi mai cu seamă ziaristul francez André Piton.

— André Pitou! repetă Adriane, care duse la buze paharul cu vin. Faţa ei devenise subit palidă. Cine este acest André Pitou? întrebă ea.

— André Pitou, vorbi Rex Paul, e un ziarist parizian, un om abil şi vanitos. Sora lui îl secundează. A descoperit o bună parte din secretele organizațiilor mele şi reprezintă pentru mine o ameninţare. A şi publicat o serie de articole. Am făcut însă pe proprietarul ziarului să-l dea afară şi să dea dezminţiri şi scuze publice. A dispărut un timp, iar zilele trecute agenţii mei l-au descoperit în jurul castelului Tapling. Dacă nu interveneau câţiva tineri, nu mai era pe lume astăzi.

— Bine, dar n-o să poată scăpa aşa la infinit. Cine sunt tinerii englezi care l-au salvat?

— Nişte tineri dornici de aventură, răspunse Paul. Mai mult curajoşi decât inteligenţi. Nu reprezintă însă o ameninţare serioasă. Pot să mă debarasez de ei când vreau. Ziaristul însă trebuie suprimat. E refugiat într-o vilă la Sundale, dar de unde prudenţa îi va impune să place.

— Vila e supravegheată?

— Da, dar imbecilul de Luigi s-a lăsat prins noaptea trecută.

Şi Rex Paul istorisi tentativa de asfixiere a locatarilor vilei din Sundale. Indică de asemenea

rolurile lui Noel şi Tony în afacerea care se terminase cu eliberarea lui Torrence.

Timp îndelungat domni tăcere în cameră. Când Rex începu să vorbească din nou, tonul lui era acela al unui om care a luat o hotărâre mare.

— Adriane, am încredere în tine. Cred în devotamentul tău. Din toţi care mă înconjoară, eşti singura în stare să continuie opera mea dacă aş dispare.

— Sunt gata să fac orice sacrificiu.

— Atunci, ascultă-mă: cunoşti planul meu de a dezlănţui un război mondial. De mult timp caut un mijloc şi, în sfârşit, l-am găsit. O personalitate de mare importanţă, dintr-o ţară orientală va veni în Anglia săptămâna viitoare. El luptă împotriva planului nostru de a obţine toate concesiunile petrolifere din lume.

— Cum, pui la cale asasinarea emirului?

— Fără îndoială. Nu trebuie să avem piedici în cale. Vom fi stăpâni pe petrolul din întreaga lume. Vom putea opri fabricile când vrem. Vom putea distruge economia şi viaţa celor ce ne vor sta în cale. Desigur că asasinatul nu va fi pe placul englezilor, dar până la urmă Anglia va fi silită să-şi plece capul.

În acest moment cineva bătu în uşă şi unul din chelneri anunţă că maşina lui Rex Paul a sosit. Chelnerul îl ajută să-şi pună pardesiul şi Rex Paul părăsi restaurantul printr-o scară dosnică. Peste câteva minute chelnerul se întoarse şi veni la femeie.

— Ai aflat ceva? întrebă el.

— Da, lucruri foarte importante, răspunse Adriane.

*

În dimineaţa ce urmă atacului cu gaze asfixiante, mica societate din vila de la Sundale se adunase la dejun mai veselă ca de obicei.

— De mai bine de un an, spuse Pitou, denunţ şi urmăresc prin toate mijloacele pe Rex Paul şi

nimic nu mă poate opri să nu merg mai departe. Chiar azi, prietenul Forster mă va conduce la Londra şi Rex Paul şi Ringul său vor fi în curând făcuţi nevătămători.

După micul dejun, Noel scoase maşina din garaj şi după ce-şi luă rămas bun de la Wynne, pe care o instalase într-un colţ retras al grădinii, se sui în maşină, având pe André Pitou lângă el, şi porni la Londra.

Când ajunseră în apropiere de Saint James Park, ziaristul Pitou se adresă lui Noel:

— Iertaţi-mă, domnule Forster, trebuie să vă părăsesc. Am de văzut pe cineva din apropiere. Ne putem revedea mai târziu.

— Când vreţi să vă înapoiaţi cu mine la Sundale?

— Vă mulţumesc, domnule Forster, dar prefer să rămân la Londra. Am să vă înştiinţez imediat ce obţin rezultatele pe care le prevăd. Cred în unirea forţelor noastre, care vor doborî banda ce vrea să distrugă omenirea şi vă asigur că Rex Paul nu ne va scăpa.

André Pitou se apropie cu paşi repezi de Saint James Park şi întoarse capul de câteva ori, dar nu observă pe italianul mărunt, pe Ottaviani, care-l urmărea. Cei doi oameni continuară să meargă unul în urma celuilalt. În Victoria Street, Pitou se opri în faţa unui mare imobil şi pătrunse în interior. Urcă două etaje, merse pe un coridor şi ciocăni la o uşă. O servitoare drăguţă îi deschise.

— Domnul André! Ce fericită sunt că vă văd. De ce v-aţi ras barba şi mustaţa? Domnișoara a ieşit şi se înapoiază peste o oră. Intraţi.

— Mulţumesc, Marie, nu acum. Am multe de făcut la Londra şi vreau să folosesc aceste momente când sunt mai liber. Într-o oră voi fi înapoi.

Pitou coborî şi ieşi în stradă. Ottaviani îl urmărea într-o maşină. Ziaristul o luă printr-o serie de stradele, ajunse în Mail, unde încetini pasul şi-şi

aprinse o ţigară. Se opri brusc şi privi la o veveriţă ce se juca în iarbă. În maşină, Ottaviani ţinea un pistol automat în mână. Se uită pe stradă şi văzu că era aproape pustie. Francezul sta cu spatele la stradă şi continua să se uite spre parc. Deodată, parcă cuprins de un presentiment el se întoarse şi văzu la câţiva paşi automobilul. Scoase un ţipăt şi vru să fugă, dar un foc îl doborî la pământ. Maşina porni cu viteză dispărând pe una din aleile parcului.

*

Adriane se plimba febril prin salonul apartamentului. Din când în când se oprea la fereastră şi privea în stradă.

„Ce însemna această întârziere a lui André care era exactitatea personificată”. Pe faţa ei trecu umbra unui simţământ de frică pentru fratele ei, pe care-l iubea atât de mult. Se aşeză la pian, dar sări imediat. Cineva bătuse la uşă. Servitoarea aduse o carte de vizită.

— Un domn Ottaviani doreşte să vă vadă.

— Ottaviani! Nu-l cunosc. Spune-i… stai. Cum arată?

— E sinistru. Mic, negru, antipatic, rezumă Maria.

— Pofteşte pe individ şi imediat după aceea telefonează d-lui căpitan Arthur. Spune-i să vină imediat.

Ottaviani intră cu un surâs obraznic pe buze.

— Domnișoara Cecile Pitou; dacă nu mă înşel? zise el ironie. Sau poate preferaţi să vă numesc Adriane Stewart?

— Multă lume mă cunoaşte cu numele de cântăreaţă, luaţi loc vă rog.

— Sunt unii oameni care nu vă cunosc şi celălalt nume. Domnul Rex Paul, de pildă.

— Veniţi din partea domnului Rex Paul? întrebă ea pălind.

— Nu, am venit pe cont propriu, prefer să mărturisesc că am obiceiul să exploatez în profitul

meu rezultatele muncii mele. Deci, când am descoperit că frumoasa Adriane este una şi aceeaşi persoană cu Cecile Pitou, m-am bucurat foarte mult. Rex Paul şi Ringul ar fi foarte fericiţi să cunoască acestea, dar de ce să-i informez? Tânără ridică capul.

— Cine în afară de dumneata cunoaşte numele meu?

— Nimeni.

— Şi cât vrei pentru tăcerea dumnitale?

— 2000 de lire sterline.

— Crezi că sunt milionară, prietene, izbucni ea în râs.

— Nu, dar ştiu că sunteţi bogată şi viaţa preţuieşte mult.

— Am să-ţi dau atunci un cec. Şi dânsa scoase un cec, îl completă şi îl întinse italianului.

— Aş dori însă bani în numerar.

— O voi trimite atunci pe servitoare să-l încaseze. Sună şi Marie apăru şi-şi privi stăpâna cu uimire.

— Marie, ia acest cec şi mergi la bancă să-l încasezi. Spune că plec în străinătate şi că am nevoie de bani urgent. Ai înţeles? Ochii servitorii străluciră.

— Am înţeles, domnișoară, răspunse ea.

Adriane se aşeză să aştepte. Cu tot chipul ei calm, spiritul era agitat. Marie urma să se înapoieze cu ajutoare, dar acest Ottaviani era un om primejdios. Un gând o tulbura. Ce se întâmplase cu fratele ei? Se hotărî să-l întrebe pe italian.

— Ştii unde se găseşte fratele meu André? Faţa lui Ottaviani fu luminată de un surâs şiret.

— Nu domnișoară, n-am această plăcere. E mult de când nu l-am văzut… Se opri brusc căci uşa se deschise şi un bărbat apăru în prag.

— Căpitanul Arthur! strigă femeia.

— O cursă, mormăi Ottaviani.

— Mâinile sus! strigă Arthur, şi după câteva minute italianul se găsea cu cătuşe la mâini.

— Domnul fie lăudat că mi-ai venit în ajutor, spuse Adriane, lăsându-se să cadă pe divan. Individul acesta a descoperit cine sunt în realitate. M-a ameninţat că spune totul lui Rex Paul dacă nu-i plătesc o sumă enormă.

Bărbatul, care era acelaşi cu chelnerul care servise pe Rex Paul la masă, i se adresă blajin.

— N-ai să-l mai vezi niciodată, căci e căutat pentru mai multe crime.

— Mai multe crime?

Ea ridicase ochii, repetând aceste cuvinte şi privea fix spre prietenul ei.

— André, unde este fratele meu? strigă ea.

Căpitanul Arthur îşi plecă privirea.

— Omul acesta l-a ucis pe fratele dumitale în Mall.

*

În timp ce se plimba prin pitoreasca grădină a vilei de la Sundale, Wynne se opri să culeagă o floare. Se apropie apoi de malul apei. Deodată, ea auzi un zgomot venind dinspre fluviu. O barcă-automobil, elegantă şi sveltă, se apropie, atinse malul şi doi oameni săriră sprinteni afară. Wynne îşi dădu seama de primejdie şi o luă la fugă. Dar era prea târziu. Unul din bărbaţi o apucase de talie, iar celălalt îi puse mâinile la gură spre a o împiedica să ţipe. Apoi, o transportă pe sus în barca-automobil, care porni imediat cu mare viteză.

Legată fedeleş şi, cu un căluş în gură, Wynne se afla acum în cabina motorului bărcii-automobil. Aerul supraîncălzit şi mirosul de benzină şi ulei îi dădeau greaţă. Imprudenţa ei de neiertat o supără profund. Rex Paul se putea felicita pentru o frumoasă victorie. Fără îndoială că o va folosi ca ostatecă pentru a neutraliza sforţările lui Tony, Noel şi tatălui ei. Zgomotul încetase, motorul se oprise pe neaşteptate. Lefevre însoţit de un alt om,

intrară în cabină. Fata constată că barca intrase într-un fel de adăpost, a cărui ieşire spre fluviu era închisă de o poartă. Tânăra recunoscu grădina castelului Tapling. Un automobil staţiona pe aleea principală. Şoferul deschise o portieră şi cei doi oameni o aşezară pe pernele maşinii. Indivizii luară loc de-o parte şi de alta, lângă Wynne. Maşina porni cu viteză spre Londra.

Înapoindu-se de la Londra, Noel cânta la volanul maşinii sale. Peisajul era frumos şi se simţea influenţat de veselia naturii. La Sundale duse maşina direct la garaj, apoi porni spre vilă. Torrence şi Tony alergară înaintea lui.

— Wynne a dispărut, spuse Tony cu faţa palidă şi cu răsuflarea grăbită.

— Cum!… Când? N-aţi păzit-o?

*

Wynne Torrence umbla încoace şi încolo prin camera în care era închisă de 5 zile. Camera nu era tocmai neplăcută, deşi se afla sub pământ. O femeie cu nasul mic şi turtit intră în cameră.

— Poftim mâncarea, domnișoară, zise ea. Gustarea, cum îi spuneţi dumneavoastră.

Plecă imediat fără să mai aştepte răspunsul şi încuie uşa. Wynne se aşeză şi începu să mănânce.

În acest timp, în apartamentul lui Tony din Londra se aflau adunaţi Alfred Torrence şi Noel.

— Sunt 5 zile de când a dispărut Wynne şi încă nu i-am putut da de urmă, se adresă bătrânul Torrence lui Noel.

— Nu trebuie să disperăm, domnule Torrence, răspunse Noel. Rex Paul mi-a comunicat la telefon că intenţia lui e s-o reţină ca ostatică până ce planurile sale vor fi împlinite şi apoi ce ar avea de câştigat dacă ar ucide o tânără fată? Rex Paul e un demon, dar cu toate acestea refuz să cred că ar lăsa să fie brutalizată fără folos o fată.

*

— Domnilor, zise Rex Paul aruncând o privire rapidă în jurul mesei, v-am convocat pe principalii

membri ai Ringului pentru a ne da seama de situaţia în care ne aflăm. Cineva din această adunare ne trădează. Un lung murmur de indignare şi furie se ridică în cameră. Din cele 8 persoane prezente, numai două rămăseseră perfect calme. Acestea erau: Lefevre şi Adriane, care, dealtminteri, era singura femeie ce asista la şedinţă. Rex Paul ridică mâna şi murmurul încetini brusc.

— E inutil să ne indignăm. Trebuie să descoperim pe acest trădător şi promit să plătesc 100.000 lire sterline aceluia care-l va demasca.

Declaraţia fu primită cu un nou murmur. Un bărbat mărunţel, cu barbă neagră, îşi freca mâinile, în timp ce Lefevre privea surâzând la Adriane.

— Bine, zise Rex Paul ridicându-se şi strângând foile de hârtie din faţa lui. Nu mai am nimic să vă spun. Printre noi e un trădător şi acela trebuie descoperit cu orice preţ. Bună seara.

În timp ce membrii micului consiliu părăseau în tăcere camera, Rex Paul se întoarse spre Adriane.

— Vrei să mănânci cu mine? o întrebă el. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Femeia duse mâna la frunte.

— Nu, nu astă seară, Rex. Am o durere de cap groaznică.

— Bine, mâine.

Adriane părăsi camera şi coborî încet scara. În Bellington Street îşi ridică gulerul mantoului, scoase din poşetă oglinda şi prin ea privi înapoi. Nu se înşelase. Un bărbat o urmărea şi acesta era Lefevre…

*

În salonul apartamentului lui Tony, Noel aşezat comod într-un fotoliu citea o gazetă, iar la câţiva paşi mai încolo Tony, în faţa unei table de şah, se străduia să găsească soluţia unei probleme dificile. Trecuse de miezul nopţii. La un moment dat se auzi soneria.

— Cine ar putea să vină la ora asta?

Noel se ridică şi se duse în hol. Deschise uşa. În faţa lui se afla o femeie înaltă şi frumoasă, o femeie care semăna cu aceea din fotografia pe care Tony o găsise într-unul din sertarele biroului lui Rex.

— Domnișoara Adriane, zise Noel involuntar.

Femeia surâse trist.

— Mă cunoaşteţi? întrebă ea. Sunteţi domnul Tony sau domnul Forster… Nu sunt prietena lui Rex Paul, ci sora lui André Pitou.

— Sora lui André Pitou? întrebă Tony uluit.

— Da, adevăratul meu nume este Cocile Pitou, dar în general sunt cunoscută sub numele de Adriane Stewart.

Intrară în salon, unde Adriane dezbracă mantoul şi luă loc. Purta o rochie de catifea neagră şi mănuşi şi pălărie de asemenea negre.

— Am fost foarte întristaţi aflând din ziare de moartea fratelui dumneavoastră, spuse Tony compătimitor.

— Vă mulţumesc pentru sentimentele dumneavoastră Îmi adoram fratele şi lucram împreună, A fost atât de bun cu mine… Nu voi avea linişte până când Ringul nu va fi distrus.

— Noi de asemenea, răspunse cu vioiciune Noel, deşi pentru moment avem mâinile legate. Ringul a răpit pe domnișoara Torrence şi o ţine ca ostatică.

— Am să descopăr locul unde este prizonieră şi cum voi afla vă voi înştiinţa, spuse ea cu siguranţă. Fiţi siguri că zilele Ringului sunt de aci încolo numărate. Şi acum, să vorbim despre chestiunea care m-a adus la dumneavoastră. După câte ştiu, fratele meu a petrecut ultima seară din viaţa sa la dumneavoastră. Nu v-a încredinţat scrisori sau alte hârtii.

— Nu, nimic, răspunse Noel. Dar preparase un raport despre Rex Paul şi „Ring”.

Adriane se ridică şi-şi luă mantoul de blană.

— D-lor, asta e tot ce voiam să ştiu. Scuzaţi-mă dacă am venit în vizită atât de târziu. În ce priveşte pe domnișoara Torrence, sunt aproape sigură că nu are să se teamă de nimic. Mâine chiar, voi afla unde este prizonieră. Noapte bună!

*

În după-amiaza următoare vizitei pe care Adriane o făcuse lui Tony, Wynne se afla în închisoarea ei. Ea întorcea distrată paginile unei reviste. De zile întregi nu văzuse decât nasul turtit şi ochii umezi ai bătrânei femei care-i aducea mâncarea. Îşi dădea seama că încarcerarea începea să-i afecteze nervii. Deodată, ochii se îndreptară spre uşă. Cineva se apropiase pe furiş de cealaltă parte. O cheie alunecă în broască şi uşa se deschise încet. Rex Paul intră în cameră urmat de o femeie înaltă şi frumoasă, care veni numaidecât lângă Wynne şi-i puse mâna pe umeri. Tânăra simţi pentru această femeie un fel de încredere şi prezenţa ei o liniştea.

— Cum vă simţiţi, domnișoară? spuse Rex.

— Vă mulţumesc, dar aş dori să părăsesc cât mai curând această închisoare şi să merg lângă tatăl meu.

— Poate peste câteva zile, când ideile pe care le-am conceput îşi vor da roadele. Până atunci trebuie să rămâneţi aici ca ostatică.

În timp ce miliardarul vorbea astfel fetei, Adriane umbla încoace şi încolo prin cameră, examinând fiecare lucru cu o evidentă curiozitate. Aruncă deodată o privire de înţeles lui Wynne şi fata începu să-i urmărească mişcările. Observă cum Adriane îşi ascunse mica poşetă ce o ţinea în mână printre ziarele şi revistele de pe masă.

— Adriane, să mergem, zise Rex Paul, îndreptându-se spre uşă. Trebuie să plecăm. Amândoi ieşiră, după ce salutară pe tânăra fată.

Wynne se repezi la masa acoperită de ziare, luă poşeta şi o deschise. Un revolver micuţ se afla într-însa. Trase încărcătorul afară şi constată că avea

cinci cartuşe. Se uită la ceasul-brăţară. Era cinci. Trebuia să mai aştepte până la şapte seara, oră la care bătrâna îi aducea masa. Aproape tot timpul îl petrecu plimbându-se prin cameră şi uitându-se mereu la ceas. La 7 fără cinci, uşa se deschise şi femeia intră purtând în mâini o tavă cu farfurii.

— Iată mâncarea dumneavoastră de seară. Femeia înaintase spre mijlocul camerei şi se oprise la masă, ca să aşeze tava. Deodată ridică privea uimită, căci Wynne o ameninţa hotărâtă cu un revolver.

— Revolverul e încărcat. Dacă faci cea mai mică mişcare eşti moartă. Vei rămâne aci şi vei mânca mâncarea mea.

Tânăra ieşi liniştită şi încuie cu grijă uşa, luând cheile. Se află într-un coridor lung, slab luminat şi în care părea că merge ridicându-se gradat. Deoparte şi de alta a pereţilor se înşirau butoaie mari de vin. Privi curioasă la ele şi porni hotărâtă în lungul acestui coridor. După ce făcu vreo sută de paşi, constată că terenul se ridica brusc şi coridorul era mai bine luminat. După ce privi cu grijă în jurul ei, merse mai departe, dând colţul. De-abia făcu însă câţiva paşi că inima începu să-i spargă pieptul. Un bărbat înainta din partea opusă spre ea. Era Lefevre.

— Oh! exclamă el, păsărica a ieşit din cuşcă.

— Să nu te mişti că trag, strigă Wynne, ţintind spre el.

Drept răspuns, Lefevre sări asupra fetei. Două detunături răsunară în coridor. Fata ochise picioarele bărbatului şi acesta căzu la pământ. Un glonte îl lovise în genunchi. Trecu pe lângă el şi o luă la fugă. Se găsi în faţa unei scări. Plină de hotărâre începu să urce scara.

*

În clădirea mare, cenuşie, din Bellington Street ardeau pretutindeni lumini ce se reflectau pe trotuar. Un covor mare se întindea de la intrare până afară. Cu toată ploaia torenţială ce cădea, o

mulţime de cască gură se înşirase pe trotuar spre a privi la elegantele şi frumoasele femei care coborau din somptuoase limuzine. O mare recepţie avea loc în această seară în palatul lordului Darmouth. Serata era oferită în cinstea unui emir străin, care vizita Anglia cu o anumită misiune diplomatică, despre care ziarele vorbiseră în mod vag, făcând aluzie la împrumuturi, concesiuni industriale şi comerciale. Adriane strălucea de frumuseţe când urcă scara, însoţită de Rex Paul.

— Să mergem într-un colţ mai liniştit, zise Rex Paul. Peste o oră va fi şi emirul aici, căci are mai multe vizite de făcut înainte. Seara aceasta va fi Austerlitzul meu sau poate Waterlooul meu. Soarta mea se află în mâinile zeilor.

— Mi-am uitat batista în mantou, spuse peste câteva minute Adriane. Mă duc până la vestiar şi mă înapoiez numaidecât. Nu te mişca de aici, căci s-ar putea să nu te mai găsesc şi ea coborî încet scara, îndreptându-se spre vestiar. Orologiul din hol arăta ora 9.

— Ah, domnişoară Stewart, ce mai faceţi? vorbi un bărbat în spatele ei. Adriane se întoarse şi recunoscu pe George Brown.

— Sunt fericit că vă întâlnesc.

— Aţi primit mesajul meu?

— Da, toate pregătirile au fost făcute. Ceva mai mult, am şi sprijinul Scotland-Yardului. M-au chemat să le dau toate informaţiile pe care le am, deşi până acum îmi puneau bete în roate. Inspectorul-şef a însărcinat pe doi din agenţii săi să urmărească pe Rex şi… să procedeze cât mai discret posibil. Când englezii miros că pot pierde concesiunile petrolifere, se hotărăsc să facă şi acte care le repugnă: să aresteze bogătaşii.

— Şi domnișoara Torrence?

— Va fi eliberată chiar în seara asta. Oamenii mei sunt în drum spre ea. Dar trebuie să plecaţi. E târziu.

Adriane se îndreptă spre vestiar şi-şi luă batista. Pe când urca din nou scara, în hol se produse agitaţie. Emirul sosise puţin mai devreme decât era aşteptat. Adriane regăsi pe Rex Paul într-o convorbire cu doi bărbaţi. Unul mărunt, brunet şi ras cu îngrijire, celălalt era blond şi bărbos. Când ea se apropie de grup, aceştia plecară.

Grupul cu emirul intră în salonul în care se afla Rex Paul cu Adriane. Emirul zări pe miliardar şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Ce mai faceţi, prietene? exclamă el. Mi s-a spus că sunteţi în Anglia şi speram să vă întâlnesc. Rex Paul se ridică, strânse mâna emirului, o prezentă pe Adriane, apoi după ce se întreţinură câtva timp, emirul îşi continuă drumul.

Miliardarul îl privi într-un chip foarte ciudat, în timp ce acesta se îndrepta spre salonul vecin.

Deodată se auzi o detunătură urmată de un zgomot indescriptibil, dominat de ţipetele femeilor. Ţigara lui Rex Paul se stinsese, dar acesta continua s-o ţină în mână, cu ochii ţintă la uşa salonului vecin. Pe această uşă intrară cinci bărbaţi, dintre care doi aveau cătuşe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adriane pe un servitor.

— S-a încercat un atentat împotriva emirului. Au fost arestaţi doi oameni. Straşnică lovitură! Adriane părăsi în grabă salonul. Rex Paul avea faţa descompusă. „Acum, îşi spuse el cu o furie stăpânită, acum ştiu cine ne trădează”.

*

În apartamentul lui Tony, frământarea creştea din ce în ce mai mult. Se înnoptase şi nu venea nicio veste. Deodată, Montague Byrne – omul lui George Brown, pătrunse ca o furtună.

— Veniţi cu mine, domnule Torrence, ştiu acum unde se află fiica dumneavoastră. Adriane mi-a comunicat locul unde se găseşte. Sunt cu 10 oameni şi mergem acolo.

Două maşini alergau într-o goană nebună pe şoseaua care lega Sundale de Londra. În mai puţin de un sfert de oră stopară în faţa unei clădiri cu o înfăţişare sumbră şi cu o curte interioară. În fundul curţii, alt imobil.

În acest timp, Wynne parcă presimţise cele ce se petreceau în afara imobilului. Ajunsese la capătul scării şi strângea pistolul în mână. În faţa ei zări o uşă. Se apropie încet şi privi pe gaura cheii. Trei bărbaţi jucau cărţi în jurul unei mese. Ea îşi dădu seama că pentru a ajunge afară trebuia să treacă prin camera aceasta. Mai avea trei cartuşe în pistol. Din fundul coridorului se auzea vocea lui Lefevre care striga ajutor. Pătrunse în cameră, strigând: mâinile sus! Se auzi o detunătură. Cine a tras? Faţa tinerei fete se lumină în timp ce cei trei indivizi erau îngroziţi. Salvatorii pătrunseră în cameră; oamenii Ringului se predară.

*

Surescitat, Rex Paul se plimba prin somptuosul salon din Bellington Street. Toţi complicii lui fuseseră arestaţi în aceeaşi noapte. Planurile lui se prăbuşiseră. Rămăsese singur, trădat, cu planurile spulberate. Îşi scoase brusc cheile din buzunar şi deschise o casetă. Luă de acolo o fotografie şi o privi îndelung. Era chipul Adrianei. Surâse ironic. O rupse în bucăţi şi ieşi afară. Strada era întunecată. De sus cădea o ploaie măruntă. Rex Paul, cu capul descoperit, îşi continuă drumul fără să observe ce se petrece în jurul său. În Victoria street descoperi imobilul în care se afla apartamentul aceleia care se numea Adriane Steward sau Cecile Pitou. Băgă mâna în buzunarul pardesiului şi degetele sale atinseră metalul rece al pistolului.

*

Adriane lăsă să-i cadă ziarul din mână. Se aşeză la pian şi începu să cânte. Peste puţin timp trebuia să sosească Tony, care-şi anunţase vizita. În timp ce degetele se plimbau uşor pe clapele pianului,

ridică brusc capul. Simţi o sfoară prinsă după gât. Îngrozită, scoase un ţipăt. Rex Paul, după ce-i legă şi mâinile, scoase revolverul din buzunar şi-l fixă pe tâmpla Adrianei:

— Un singur cuvânt şi mori, spuse el scrâşnind din dinţi.

Adriane privi în ochii miliardarului. Acesta era într-o stare de surescitare extraordinară.

— Suntem singuri în apartament, exclamă Rex Paul. Ţi-ai trimis servitoarea la plimbare şi prin asta mi-ai făcut un mare serviciu. Monstrule! Ne-ai vândut pe toţi. Te voi ucide ca pe o căţea.

Groaza dispăru de pe chipul Adrianei; îl privi curajoasă.

— Sunt mândră de tot ce am făcut. Eşti un criminal, un criminal periculos, iar complicii tăi nişte asasini, iar Ottaviani, omul care mi-a ucis fratele, va plăti această crimă grozavă. Poţi să faci din mine ce vrei. Ani de-a rândul mi-am riscat viaţa şi nu mi-e frică să mor. În definitiv, eu sunt învingătoarea, iar tu, Rex Paul învinsul! Cuvintele fetei, îndrăzneala sa, adăugau ceva măreţ frumuseţii ei uimitoare.

— Ştii că eşti frumoasă? spuse el. Datorită acestei însuşiri ai reuşit atât de admirabil. Ai folosit frumuseţea ta pentru a mă trăda pe mine şi pe camarazii mei. Voi face în aşa fel încât frumuseţea ta să nu mai trădeze pe nimeni. E mai mult decât te-aş ucide. Traversă camera, ridica vătraiul şi-l puse pe cărbunii aprinşi din cămin. Cu ochii măriţi de groază, tânăra îl privea pierdută. Pe cămin se afla o scrisoare care atrase atenţia lui Rex. O luă şi o citi.

— Aha! Aşteptai un vizitator! O să-i preparăm o primire plăcută. Vom vedea dacă te va găsi tot atât de frumoasă când te vă revedea. Mă duc să-i descui uşa. Miliardarul ieşi din cameră. Aproape imediat, Adriane se ridică şi alergă la telefon. Cu oarecare greutate reuşi să ridice receptorul şi

lipindu-şi buzele de aparat strigă: „Ajutor! Ajutor!” adăugind numărul său de telefon.

Rex reveni în cameră şi o găsi cu faţa palidă de groază.

— Uşa e deschisă pentru drăguţul tău, spuse el. Nu-i mai rămâne decât să intre în cursă. Se îndreptă apoi spre cămin şi scoase vătraiul. Nu era încă bine roşit. Îl puse la loc. Privirea îi fu atrasă de receptorul ce atârna la pământ… Scoase un blestem teribil, rămânând câteva clipe cu ochii la aparat. – Tu ai făcut asta? Tu ai făcut asta? Ai s-o plăteşti scump. Pe neaşteptate, sbârnâi soneria de la intrare.

— Domnișoară Stewart!… Adriane recunoscu vocea lui Tony. Rex Paul scoase pistolul din buzunar şi aruncă o privire sarcastică Adrianei. Vocea lui Tony se auzea din nou, în tăcere. Paşii lui se auzeau în hol şi se apropiau de salon. Rex Paul sta lângă foc cu pistolul automat în mână. Observând lumina ce venea din salon, Tony împinse uşa şi intră. Adriane sări dintr-odată în picioare, aruncând în acelaşi timp şi taburetul de la pian pe care stătuse până atunci. Din pragul salonului, Tony, uluit, privea la Adriane legată. O bubuitură se auzi, dar glontele lui Rex îşi greşi ţinta.

Înţelegând ce se petrecea, Tony sări la comutator şi stinse lumina. În salon se făcu întuneric. A doua detunătură se auzi. Tony, care nici de data aceasta nu fusese atins, se lăsă la pământ şi se strecură în spatele unui fotoliu. În lumina slabă pe care o răspundeau cărbunii din cămin, el văzu figura înflăcărată a miliardarului. Aştepta un prilej pentru a ataca. Lângă el, pe o măsuţă, se afla o cutie de argint masiv, foarte frumos lucrată. „Această cutie, se gândi Tony, ar fi un excelent proiectil, dar pentru a-l lovi ar trebui să-şi părăsească adăpostul”. Se decise să mai aştepte pentru a lua ofensiva. Cu pistolul automat în mână, Rex Paul privea în jurul lui, ca un animal

pândit de moarte, căutându-şi adversarul în întuneric. Adriane făcu o mişcare neaşteptată. Rex Paul auzind-o, se întoarse brusc spre ea şi-i văzu faţa profilându-se în penumbră.

— Ah! acolo erai! strigă Rex. Se aplecă şi, cu mâna stingă, luă din foc fierul înroşit. Profitând de această secundă de neatenţie a miliardarului, Tony apucă cutia grea de argint şi cu toată puterea o aruncă în direcţia lui Rex. Proiectilul greu îl nimeri pe acesta în cap. Scoase un gemăt şi scăpă fierul din mână. Doborât, miliardarul scoase un geamăt prelung. Lovitura fusese mortală.

— Sfârşit —